

BÁLINT ÁGNES

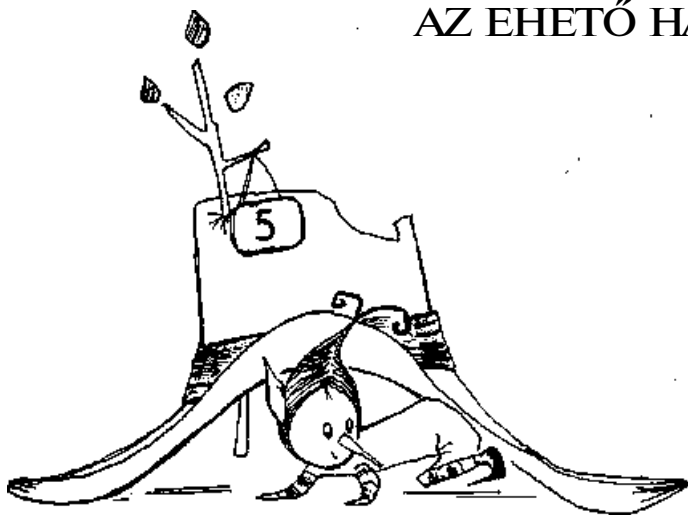
MAZSOLA

BRÓDY VERA BÁBFIGURÁIVAL ÉS RAJZAIVAL

MÁSODIK, BŐVÍTETT KIADÁS

MÓRA KÖNYVKIADÓ • BUDAPEST 1968

A Futrinka utca végén, szinte már a mezőn, ócska, molyette kalap hevert. Ez alatt a kalap alatt tanyázott Manófalvi Manó, a madárijesztők barátja.

Régebben a kalap is egy madárijesztő fején díszelgett, de mióta Manófalvi Manó megörökölte, és házsámtáblát szerelt rá, ház lett belől.

Sajnos, október végén, egy este a szél elfújta a kalapot házsámtáblástól, és Manófalvi Manó földél nélkül maradt.

Más lakás után kellett néznie.

Szerencsére talált a mezőn egy jókora sütőtököt, aminek a cinkék már kivájták a belét.

– Ez megteszi! – vélekedett a manó. – Korántsem lesz olyan meleg, mint a kalap, de legalább nem fújhatja el egykönnyen a szél.

Fakéregből ajtót, ablakot mesterkedett a tökre, ablaküveg is került egy törött pa-

lack cserepeiből. Tűzhelyet agyagból tapasztott, s egy rozsdás cső lett a kémény.

Az agyagból tapasztott tűzhely – ha jól megtömték kukoricacsutkával – csak úgy ontotta a meleget.

„Már nem is bánom, hogy a kalap elröpült a fejem fölül – gondolta Manófalvi Manó a tűz mellett üldögélve. – Ez a tökház jóval melegebb lakásnak ígérkezik.”

Egy baj volt csupán: a tökházat mindenki meg akarta enni, aki csak arra járt vagy repült. Manófalvi Manónak unostalan fel kellett tápáskodnia a jó meleg kuckóból, hogy a varjakat, pockokat, nyulakat elriogassa.

– Nem látjátok, hogy ebben a tökben laknak? – kiabálta mérgesen, lúdtollsep-rűjével hadonászva. – Ez nem megenni-való!

Lámpagyújtás után nemigen háborgaták, mert a tökházikó ablaka messzire vilá-

gított, s még a legvakisabb vén varjúnak is feltűnt, hogy amiben lámpa ég, az nem ehető. Manófalvi Manó ilyenkor nyugodtan nekiülhetett újságot olvasni.

Egy este épp a híreknél tartott („... leugrott a mozgó kerékpárosról, és megütötte magát Bolha Barnabás szalmafalvi lakos...”), amikor kintről csámcsogást hallott.

Ugyan ki csámcsoghat odakint? Manófalvi Manó el sem tudta képzelni. Mikor azonban a tökházikó falán lyuk keletkezett, s a csámcsogást már úgyszólván a szobában lehetett hallani, Manófalvi Manó rádöbbsent, hogy valaki – lámpavilág ide, lámpavilág oda – megint belerágott a tökébe. Felkapta hát a seprűt, és kirohant.

Egy induri-pinduri malac rágta a házat. Manófalvi Manó még soha életében nem

látott ilyen hitvány kis malacot. Nem is teketóriázott vele sokat: egyszerűen odébb söpörte.

A kismalac gurult, és torkaszakadtából visított:

– Ui, ui, ui!

– Majd adok én neked másnak a házat bekebelezni! – fenyegette Manófalvi Manó a seprűjével.

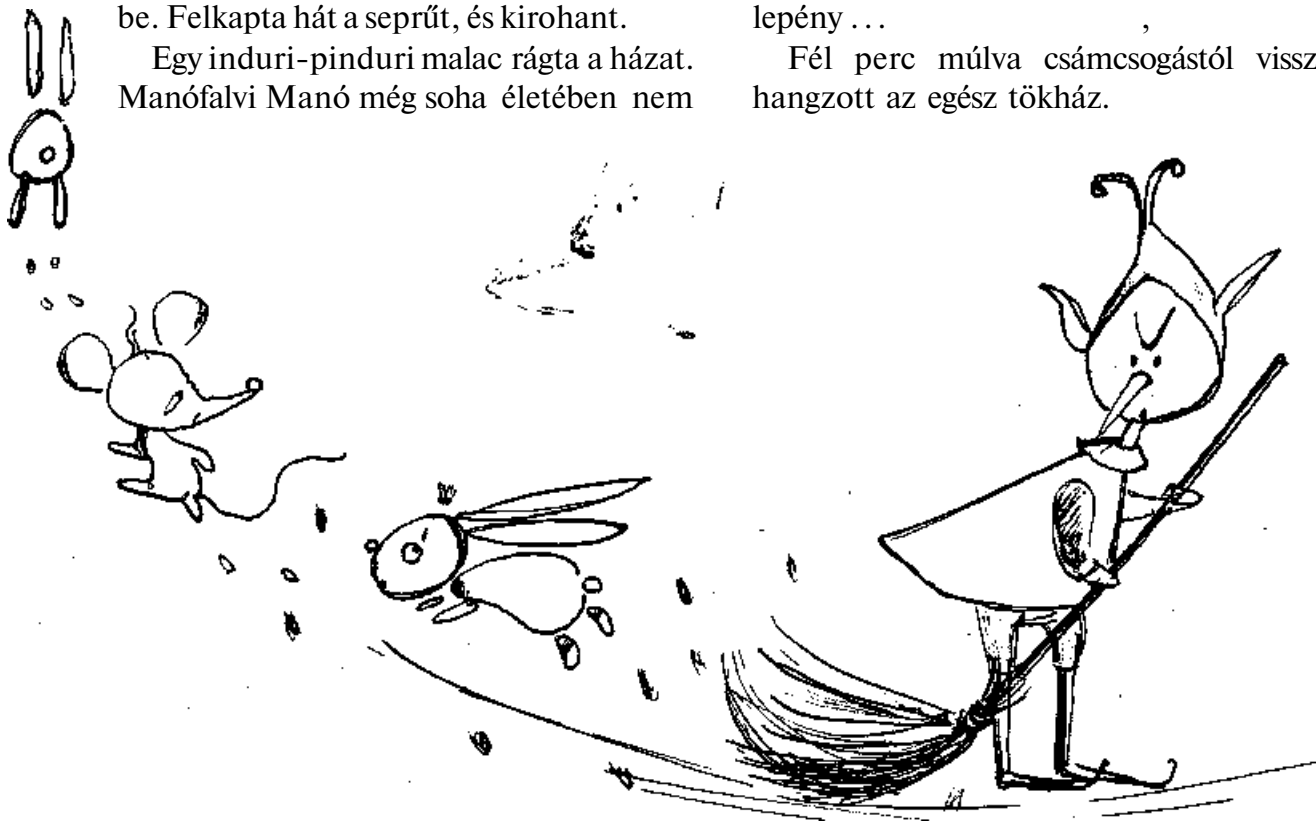
A malacka bánatosan nyöszörgött:

– Éhes vagyok! Már órák óta nem ettem!

– Akkor sem kell fölfalni a házamat! Különben is adhatok neked kukoricalepényt. Tessék, kerülj beljebb!

Kukoricalepény! Édes, drága kukoricalepény ...

Fél perc múlva csámcsogástól visszhangzott az egész tökház.

– Ez aztán ízlik nekem! – mondta a kismalac két harapás között.

– Ne beszélj teli szájjal! – figyelmeztette a manó. – És főleg ne csámcsogj! Evés közben szíveskedjél csukva tartani a szádat!

A kismalac szelíd mosollyal nézett rá:

– Hiszen úgy nem lehet enni!

– Dehogynem! – biztatta a manó. – Próbáld csak meg!

Rövid kísérletezés után a kismalac megállapította, hogy csakugyan lehet csukott szájjal enni. Mire ezt jól begyakorolta, elfogyott az egész tál délről maradt kukoricalepény.

– Úgy jóllaktam, mint a duda! – dőlt hátra a kismalac szuszogva. – Még el is álmosodtam.

Manófalvi Manó megsimogatta a feje búbját.

– Aztán ha hazamégy, otthon is jusson eszedbe, hogy szépen kell enni!

Erre a kismalac váratlanul sírva fakadt:

– Ui, ui, ui!

– Szent Szilvماغ! – kiáltott Manófalvi Manó. – Most meg ki bántott?

– Senki! – szipákolt a kismalac. – Csak eszembe jutott, hogy nekem nincs is hova hazamennem...

– Ejha! Hát nincs otthonod?

– Ni... nincs... Elkergetett a gazda, mert azt mondta, olyan kicsi vagyok, mint egy szem mazsola. És belőlem úgysem lesz soha tisztességes disznó!

A derék manó szíve megesett a kismalaccon. Azt mondta hát neki:

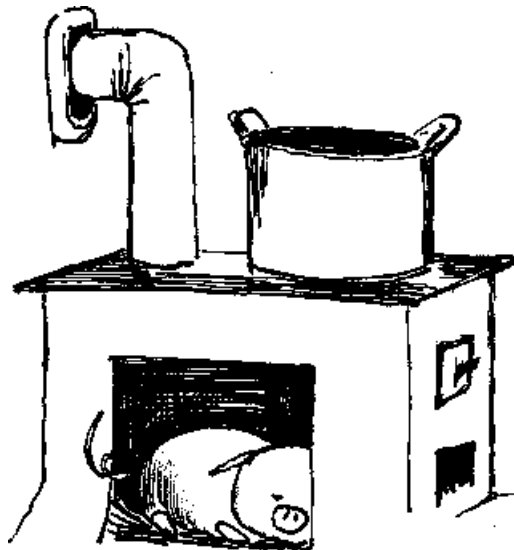
– Tudod mit, te Mazsola? Maradj itt nálam! Úgyis mindig egyedül vagyok, s hacsak nem fúj erre a szél egy-egy újságlapot, bizony sokat unatkozom magamban.

A kismalac hirtelen szólni sem tudott örömeiben. Orrocskáját beletörölte Manófalvi Manó nadrágszárába, és összevissza rőfögött:

– Manócska, kedves Manócska, de jó, hogy itt maradhatok! Hova is mentem volna, mivé is lettem volna?

A nagy örvendezés után közös erővel betapasztották a lyukat, amit Mazsola rágott a tökhéjon. Igaz, Mazsola inkább csak nézte, hogyan dolgozik Manócska. Nagyon álmos volt már.

El is aludt a kályhalyukban.

VALAKI FÜRDENE

Mazsola ítéletnapig is eltanyázott volna a kályhalyukban, mert ott mindig volt egy kis meleg hamu, Manócska azonban nem tartotta ezt megfelelő hálólhelynek. Ő maga jól megtömött, dundi szalmazsákon aludt, amit nappalra saját gyártmányú kecskeszőr takaróval borított le.

– Neked is lesz jó kis ágyad, ne félj! – mondta Mazsolának. – Ha eláll az eső, hozunk szalmát a kazlakból.

Úgy is történt. A nagy petrence szalmából jó puha ágyacska lett Mazsolának. Mazsola mindjárt bele akart hemperedni úgy, ahogy volt, sáros csülköcskével, hamus orrocskával.

– Ohó, nem addig ám! – szólt rá Manócska. – Előbb megfürdetlek!

Mazsola megijedt:

– Nem szoktam én fürdeni!

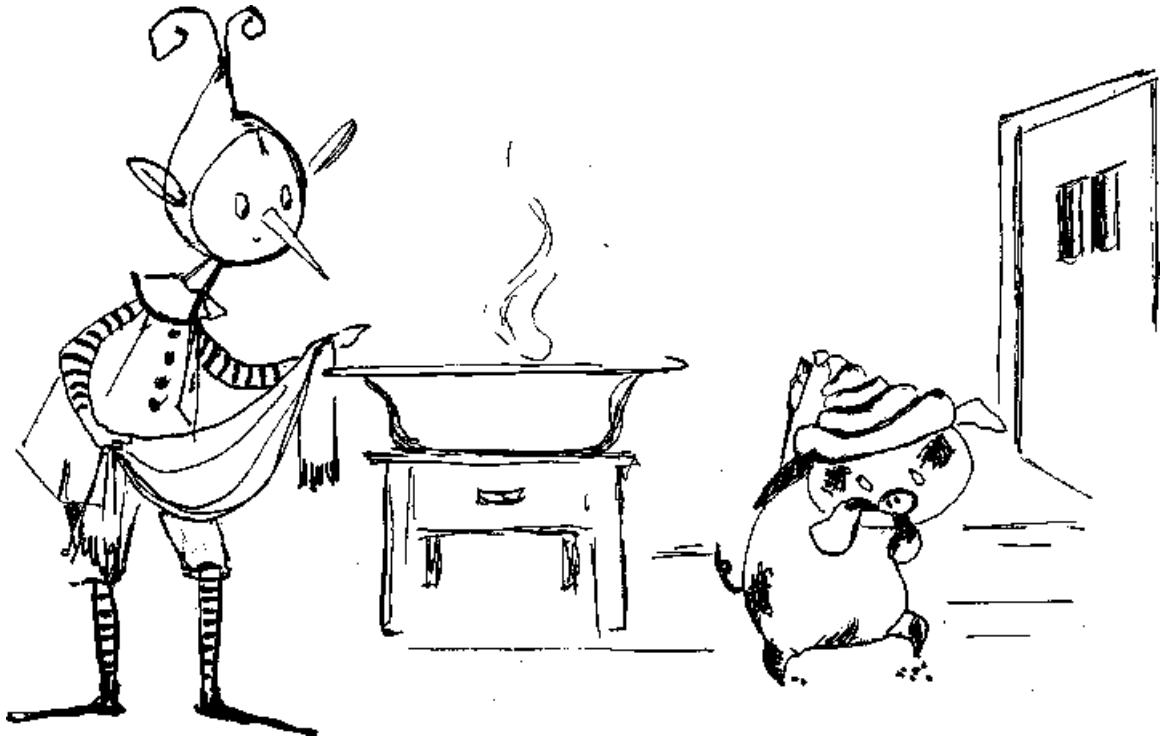
Manócska vállat vonva mondta:

– Márpedig nekem nem kell piszkos malac!

Mazsola eltűnt a kályhalyukban. Egyetlen porcikája sem kívánta a vizet. Rég elmúlt a nyár, amikor jólesett útszéli tócsákban hempergőzni! Pedig Manócska már jelentette:

– Lehet fürdeni!

– Nem fürdöm! – röhögött Mazsola. – Inkább elmegyek, és keresek magamnak

egy disznóólat, ahol nem kell fürdeni, hanem csak belefúrom magamat a szalmába, és kész!

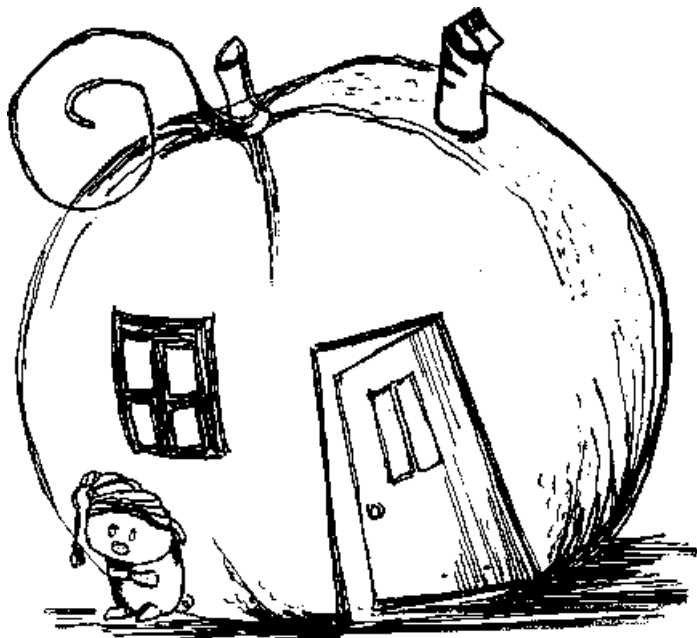
– Jó, jó, menj! – hagyta rá Manócska.

Mazsola nem akart hinni a fülének. Egy darabig várt, hátha tartóztatják. Azután mikor belátta, hogy erre hiába vár, kisomfordált az ajtón.

Odakint hideg volt és szuroksötét. Amerre csak a szem ellátott, sehol egy icurka-picurka fény.

Bezzeg a tökházban szép világos volt! Az ablakon át látni lehetett, ahogy Manócska árnyéka ide-oda libben a falon.

Mazsola felágaskodott, és orrát az ablaküveghez nyomta. Szerette volna, ha így látják őt, amint a kinti hidegből vágyakozva les be a meleg szobába. Manócska

azonban a tüzet piszkálta, és még véletlenül sem fordult volna az ablak felé.

Akkor Mazsola köhögött. Nem volt ez igazi köhögés, csak műköhögés, hogy Manócska megijedjen, és azt gondolja magában: „Még utóbb megfázik ez a szerencsétlen kismalac, és tüdőgyulladást kap itt nekem!”

Sajnos, nem lehetett tudni, hogy Manócska mit gondol magában, mit nem; az azonban kihallatszott, hogy vígan füttyörész.

Mazsola hangulata percről percre romlott. Már egészen közel állt a síráshoz. Lekuporodott a fal tövében, és nagyon szeretne volna, ha nem mondja azt a dolgot a disznóóllal kapcsolatban.

Egyszerre csak nyílt az ajtó, és Manócska sétált ki saját készítésű cirokseprűjével.

– Jé! – kiáltott csodálkozva, amikor észrevette Mazsolát. – Hát te még itt vagy?

– Itt! – rebegette Mazsola, azután várta a következő kérdést, hogy nem fázik-e, nem akar-e bemenni vagy ehhez hasonlót. Manócska azonban nem kérdezett semmit, hanem nekiállt, hogy elsöpörje az ajtó előtt összegyűlt esővizet.

– Szinte jólesik a hideg levegő! – mondta seprés közben. – Odabent már olyan meleg van, alig lehet kibírni!

„Én kibírnám!” - gondolta Mazsola, és közelebb húzódott a nyitott ajtóhoz, amelyen keresztül fény és meleg áradt ki a szobából. Később megkérdezte:

– Manócska! Nem hűl ki?

– A szoba? Dehogy hűl! A tűzhely ontja a meleget.

– De a víz... a víz sem hűl ki?

– A fürdővíz? Nem, az sem hűl ki – tájékoztatta Manócska Mazsolát. – Ha valaki meg akarna fürdeni benne, hát épp most volna a legjobb.

Mazsola hallgatott, hallgatott, azután mikor már a foga is vacogott a hidegtől, megszólalt:

– Tudok valakit, aki meg akarna fürdeni.

– Ne mondd! – csodálkozott Manócska. – És hol az a valaki? Itt a közelben?

Mazsola behúzta a nyakát.

– Itt... egészen közel...

– Érdekes! – mondta Manócska, miután jobbra-balra tekingetett. – Nem látok itt egy lelket sem rajtad kívül.

– Hát nincs is – rőfögte Mazsola.

– De hiszen most mondtad, hogy van itt valaki, aki szívesen megfürdene.

– Hát van, hát van – mondta röstellkedve Mazsola, és odasettenkedett Ma-

nócskához, hogy megint annak nadrágszárába törölje az orrát. Szerencsére Manócska már ismerte ezt a mozdulatot, és egy zsebkendővel ügyesen ki is tudta védeni.

– Csak nem rólad van szó? – kérdezte Mazsolától orrtörlés közben.

– De igen – vallotta be Mazsola.

Manócska nagyon megörült:

– Lám, ez nagyszerű! Gyerünk hamar, mielőtt még kihülne a víz!

Mazsola úgy szaladt be a szobába, mintha farkasok álltak volna a ház körül. Nagy csodálkozására a fürdővíz már a dézsában gőzölgött.

– Manócska, te tudtad, hogy itt ma valaki fürdeni fog? – kérdezte később, mikor már nyakig ült a jó meleg vízben.

– Sejtettem – válaszolta a manó, és jól beszappanozta Mazsola feje búbját.

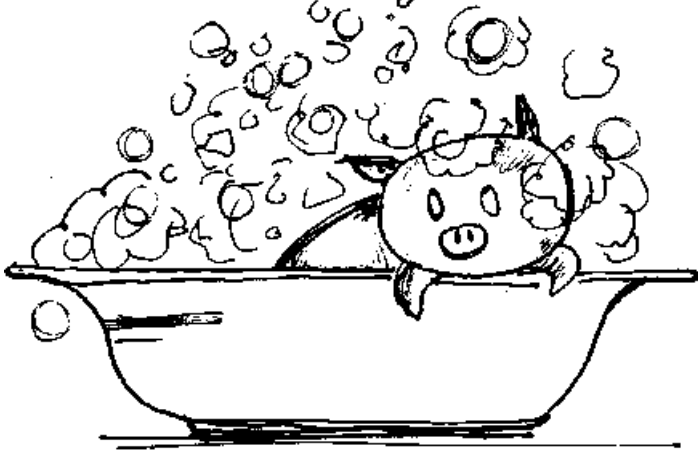
Mazsola visított, hogy csípi a szemét a szappan. Később meg azért visított, mert nem akart kiszállni a jó meleg vízből.

– Még fürödjünk! Még fürödjünk! – sivalkodott torkaszakadtából.

– Mára elég volt! – csitította Manócska. – Különben is már annyi vizet kipancsol-tál, hogy úszik a szoba.

Szárazra dörgölte Mazsolát, lefektette a zizegő szalmaágyikóba, azután nekilátott, hogy feltörölje a kipancsolt vizet.

– Máskor nem csinállok olyan nagy pancsot, Manócska, meglátod! – fogadkozott Mazsola. De bizony másnap, mikor a dézsában ült, megint csak elkezdett lubicokolni, fickándozni, víz alá merülni, bugy-

borékolni, fröcskölni, és Manócskának megint jó csomó kilötykölt vizet kellett feltörölnie. És éppen akkor állított be a varjú, aki Manócskát még a Futrinka utcából ismerte.

– Mi volt itt? Tengeri csata? – káromta elképedve.

– Ó, semmi, csak Mazsola tisztálkodott – magyarázta Manócska. – Tudod, Varjú barátom, hogy a kismalacok szeretnek pancsolni.

A tisztára mosdatott Mazsola már régen aludt, mikor a varjú és Manócska még mindig róla beszélgettek.

– Nagy gond a házban egy ilyen kismalac – vélte a varjú. – Nem is mindenki vállalná.

Manócska erre mindössze annyit mondott:

– Persze az egyedüllét legalább olyan gond. És így mégiscsak vígabban telik az idő...

A CSUTKABABA

Szép időben, mikor a rét fölött hosszú szá-
lakban úszott az ökörnyál, Mazsola leg-
szívesebben a ház körül turkált.

Esős napokon azonban bekényszerült a
szobába, s ilyenkor bizony kezdetét vette
a nyafogás:

– Manócska, Manócska, hadd játsszam
a sakkfigurákkal!

– Hogysisne, letörne a fejük, s akkor ho-
gyan sakkozzunk Varjú barátommal?

– Faragj nekem is sakkfigurákat, Ma-
nócska!

– Hiszen nem tudsz sakkozni!

– Nem baj, katonásdit játszanék velük!

– Ó, hát katonásdit babszemekkel is
játszhatsz!

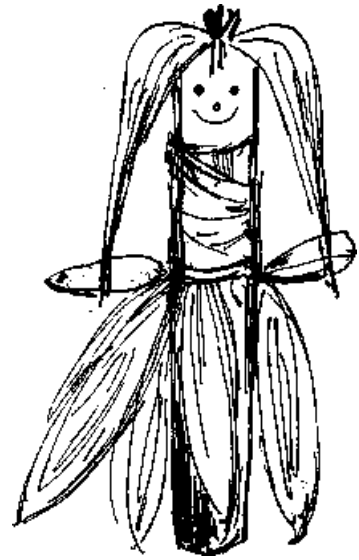
És Manócska különféle lapulevélzacs-
kókból különféle babokat adott Mazsolá-
nak: nagy, lila babszemeket fekete csík-
kal, fehér pöttyös fekete babokat, halvány-
sárgákat, barnákat, hófehéreket, minden
színből egy-egy marékravalót. Rövid idő
múlva annyi babszemvitéz menetelt a pad-
lón, hogy lépni sem lehetett tőlük. Ma-
zsola főzőkanállal vezényelte őket, és ví-
gan énekelt:

*Aki nem lép egyszerre,
Nem kap rétest estére.
Mert a rétes igen jó,
Katonának az való, trarará!*

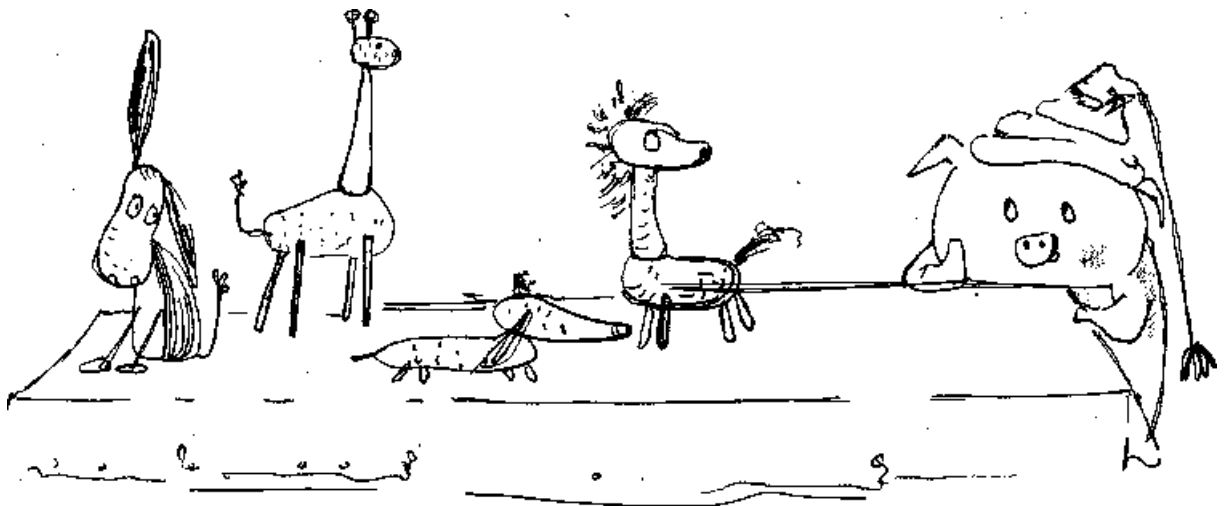
Felbuzdulva a babszemek sikerén, Manócska újabb mulatságot eszelt ki: répából, karalábéból, burgonyából egész állatkertet farigcsált Mazsolának. Mazsola pompásan szórakozott, de játék közben megeszegette a répa- meg karalábéfigurákat, s az állatkert apránként elfogyott. Manócska akkor kukoricacsutkából készített ökröket. Ezek már nem ízlettek Mazsolának. A csutkababát sem ette meg, aminek kukoricacsuhéból volt a ruhája és sárga kukoricabajuszból a hajfonata.

Ezt a csutkababát nagyon szerette Mazsola. El sem aludt volna nélküle. Napközben meg a jó meleg kályhalyukban játszadozott vele, s egyre mondogatta:

– Ne csámcsogj, csutkababa! Ne ugrálj annyit, csutkababa! Töröld meg az orrocakadat, csutkababa!

Manócska ilyenkor nyugodtan végezhette a házimunkát. De volt ám úgy is,

hogy Mazsola ráunt a csutkababára, és azt akarta, hogy Manócska szórakoztassa őt.

– Most nem érek rá, Mazsola! – magyarázta neki Manócska. – Látod, a bakancsomnak levált a talpa, s ha nem javítom meg, nem lesz, amit a lábamra húzjak. Hagyj hát dolgozni, és játsszál szépen a csutkababáddal.

Mazsola erre földhöz vágta a csutkababát, kijelentette, hogy azzal nem lehet játszani, és bevonult a kályhalyukba.

Pár perc múlva kopogtak az ajtón. Fülöpke lépett be, Nyúlanyóék fia, aki körülbelül akkora lehetett, mint Mazsola, csak a füle nőtt sokkal hosszabbra. Gyertyát jött kölcsönkérni, mert kialudt náluk a vilány, mire meg beértek volna a Futrinka utcába, éppen bezárt volna a bolt.

Mazsola kikukkantott a kályhalyukból.

– Mi az, nincs gyertyátok? – kérdezte fitymálva. – Nekünk egy egész dobozzal van! Ugye, Manócska?

– Az ám, mert nekünk meg villanyunk nincs! – nevetett Manócska, miközben gyertya után kutatott a faliszekrényben. Fülöpke a fülét billegette, hogy Mazsola is nevessen, de Mazsola nem nevetett, hanem visszahúzódott a kályhalyukba, és mérgesen rőfögött valamit.

Akkor vette észre Fülöpke a földön heverő csutkababát.

– Milyen helyes kis baba! – hajolt le hozzá. – Játshatnék vele egy kicsit?

– Hozzá ne nyúlj! – visított Mazsola, és kiugrott a kályhalyukból. Felkapta a csutkababát, és vadul magához szorította. –

Ez az enyém, tudod? Ezzel te nem játszatsz!

Hátat fordított Fülöpkének, az meg csak hüledezett.

– Hiszen nem akartam megenni! – makkogta sértődötten. – Különben is van nekem otthon káposztatorzsából olyan nyúlhadseregem, de olyan, amelyet te még nem is láttál!

Manócska ezalatt előkotorta a gyertyát, és odaadta Fülöpkének.

– Köszönöm szépen addig is – hajtotta meg Fülöpke a jobb fülét. – Sietek vele haza, mert az egész család sötétben ül.

Elköszönt, Manócska pedig visszatelepedett a számlolyra, hogy folytassa a félbehagyott munkát.

Kisvártatva odadörgölődött hozzá Mazsola.

– Unatkozom! – mondta panaszosan.
– Pedig most nyugodtan játszhat az csutkababáddal! – nézett rá Manócska a szemüvege alól. – Senki sem akarja elvenni tőled.

– De mit játszom vele? – nyafogott Mazsola. – Már unom etetni meg csucsujgatni. Találj ki valami mást, Manócska, hogy mit játszhatnék vele!

Manócska a fejét rázta:

– Sajnálom, Mazsola, én most nem érek rá ilyesmire. Fő a fejem a gondtól, hogyan javítsam meg ezt az ócska bakancsot. Ha viszont Fülöpke még itt volna, biztosan kitalálna mindenféle érdekes játékot. Ők sokan vannak otthon testvérek, és sokféle játékot tudnak.

Mazsola töprengett, töprengett, azután azt mondta:

– Kár, hogy nincs itt Fülöpke!

– Bizony, kár! – helyeselt Manócska. – Ő inkább ráért volna veled játszani, mint én.

Mazsola ezt megjegyezte magának, és mikor pár napra rá Fülöpke meghozta a kölcsönkért gyertyát, kedvesen kínálgatta neki a csutkababát:

– Tessék, Fülöpke, játszál vele!

Fülöpke megőrült, mert testvérei épp aznap reggelizték meg az ő torzsából faragott nyúlhadserégét, és nem volt mivel játszania. Bebújt hát Mazsolával együtt a kályhalyukba, ahol is azt játszották, hogy a csutkababa beteg, el kell hívni hozzá a doktor bácsit. Először Fülöpke volt a nyúl doktor bácsi, azután Mazsola terítette magára a törülközőt köpenynek, és ő lett a malac doktor bácsi. Később ugyanez a törülköző fodrázsköpennyé változott, és fodrázszodit játszottak. Hol Mazsola vágott le egy kicsit a csutkababa hajából, hol meg Fülöpke. A csutkababa haja mind rövidebb és rövidebb lett, végül teljesen megkopaszodott. Akkor új haját lehetett készíteni neki kukoricabajuszból. Aztán meg énekeltek neki, hogy elaludjék. Olyan

jó játék volt mindez, hogy Fülöpke el is feledkezett a hazamenetelről. Az öreg varjú kopogott be csőrével az ablakon:

– Hej, Fülöpke, fölöttetek szálltomban hallottam, hogy szidnak otthon, amiért nem találsz haza!

Fülöpke megijedt, hogy nem kap vacsorát, és hazaszaladt. Mazsola sírt:

– Miért ment haza Fülöpke, még akartam vele játszani!

És Manócska hiába csitította, békítette, csak bömbölt torkaszakadtából Fülöpke után. Végül Manócska azt mondta neki:

– Szólni fogok Fülöpkének, hogy máskor ne jöjjön át hozzád játszani, mert utána nem győzöm a visításodat hallgatni.

Erre Mazsola elhallgatott.

A CUKORRÉPA MEG A ZÖLD DISZNÓ

Egy este Mazsola már az ágyban feküdt, tisztára mosdatva, fényesre kefélt körmökkel, Manócska pedig zsákot foltozott a tűzhely mellett. Csend volt, csak a víz zümmögött a fazékban.

Úgy látszik, elaludt... – gondolta Manócska, és ettől a gondolattól kellemes, nyugodt érzése támadt. Most hát háborítatlanul varrogathat, nem kell minduntalan abbahagynia a munkát, hogy Mazsolának vizet vigyen, zsebkendőt adjon, oda-tegye mellé a csutkababát, azután két perc

múlva elvigye a csutkababát, mert belezizeg Mazsola fülébe.

Egyszer csak Mazsola megszólalt, és sárgarépat kért.

Manócska emlékezett rá, hogy Mazsola nyolc káposztás lángost kebelezett be vacsorára, úgy vélte hát, hogy nem lehet éhes, és a sárgarépa biztosan csak unalmában jutott eszébe. Éppen ezért azt mondta:

– Mára már eleget ettél, Mazsola, aludj csak el szépen!

– De igazán, Manócska! – ült fel Mazsola az ágyban. – Hát nem te mondd mindig, hogy télen sok sárgarépát kell enni, mert a vitaminok megvédenek bennünket a fertőző betegségektől? És nem te mondogattad azt is, hogy a nyers répa rágcsálása jót tesz a fogaknak?

– Ez való igaz! – ismerte el Manócska. – Úgy emlékszem azonban, hogy ma már elrágcsáltál annyi sárgarépát, amennyire egy növésben levő kismalacnak szüksége van.

– Minél többet rágcsálok, annál egészségesebb leszek! – jelentette ki Mazsola.

Manócska elismeréssel nézett rá.

– Ez valóban megingathatatlan érv. Éppen ezért nem bánom, ha fölkelsz és keresel magadnak a ládában egy jó dundi sárgarépát. Csak tisztítsd meg, mielőtt hozzálátnál!

Mazsola tágra nyitotta a szemét. Még hogy ő kiszálljon a jó meleg ágyból? És saját kezűleg tisztítsa meg a répát? Azt már nem! Akkor inkább elalszik.

El is aludt. Álomban turkált, és talált egy nagy cukorrépát.

A kellemes álm hatására másnap elkéredzkedett egy kicsit turkálni. Édes répát találni a földben – ez az igazi malacboldogság!

Akkortájt már fagyott, és a föld kemény volt, akár a kő. Nem ment a turkálás, sehogyan sem ment. Mazsola elkedvetlennedett, és haza akart menni.

Ám akkor, mintha csak a földből nőtt volna ki, ott termett Egérke, Mezeiék legkisebb lánya.

– Mit csinálsz, Mazsola? – kérdezte cérna vékony hangon.

– Turkálok! – válaszolt Mazsola, és orrával odébb lökött egy fagyos göröngyöt

– Ó, bizony, tud is egy ilyen kismalac a fagyos földben turkálni! – cincogott Egérke. – A nagy disznók, azok igen! Egyszer láttam egy vén vaddisznót, akkora gödröket túrt, hogy belefért volna a házatok.

– Az is valami? – röffent rá Mazsola fitymálón. – Én még nagyobb gödröket túrok, tudd meg! És akkora cukorrépákat túrok ki a földből, hogy tavaszig sem bírnád megenni!

Egérke roppant izgatott lett:

– Túrjál ki egy olyan nagy cukorrépát! Most, itt, rögtön! Kell nekem egy olyan nagy cukorrépa!

Mazsola zavarban volt. Röstellte megvallani, hogy a fagyos földdel nem bír; nekiállt hát turkálni, de bizony a kemény rögök nem engedtek. Turkált, turkált, egyszer csak Egérke azt mondta:

– Nini, vérzik az orrod!

Mazsola ijedtében tüstént abbahagyta a turkálást. Egérke gúnyosan cincogta:

– Látod, nem is tudsz fagyos földben turkálni, hihi!

Azzal elszaladt, de még messziről is lehetett a nevetését hallani. Mazsola sírva ment haza.

– Vérzik az orrom, Manócska, ui, ui! – visította torkaszakadtából. – Kötdz be Mazsola orrát, kötdz be hamar, ui, ui!

Manócska lemosta Mazsola orráról a

földet, és megállapította, hogy már nem is vérzik. Igen ám, de Mazsola ragaszkodott hozzá, hogy kössék be az orrát. A békeség kedvéért Manócska be is kötötte.

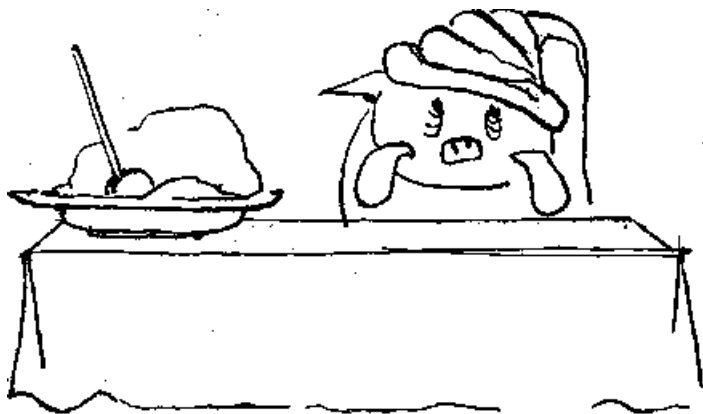
Akkor meg kiderült: Mazsola így nem tud vacsorázni. Levették hát a kötést, Mazsola azonban annyira sajnálta az orrát, hogy mindenáron ápolni akarta.

– Fektesse le, Manócska! – nyöszörögte elhaló hangon.

– De hiszen még nem is vacsoráztál!

– Hadd vacsorázzam ma az ágyban!

– Még mit nem, ekkora felfordulást egy

malacorr miatt! – zsémbelt Manócska. – Ülj csak az asztalhoz, és egyél!

Az asztalon hagymás zsírral leöntött köleskása gőzölgött. Mazsola máskor meg akarta volna az egész tálát enni. Most azonban szótlanul ült a helyén, és türelmesen várt, míg Manócska tálalt neki.

„Csak nem beteg ez a Mazsola? – nézett rá Manócska fürkészőn. – Semmi sérülés nem látszik az orrocskáján. De hát akkor mi érhet?”

Vacsora után Mazsola azonnal ágyba kíváncozott. Manócska ettől már komolyan megijedt.

„Talán lázas?” – tapogatta Mazsola homlokát. Mazsola azonban nem volt lázas, csak szomorú.

– Bántott valaki? – kérdezte Manócska.

– Nem, senki – válaszolt Mazsola –, de úgy szeretném, ha mesélnél!

– Miről?

– A zöld disznóról! – csillant fel Mazsola szeme. Nagyon szerette, ha a zöld disznóról mesélnek neki. Így hát Manócska letelepedett a szalmaágy szélére, és mesélni kezdett:

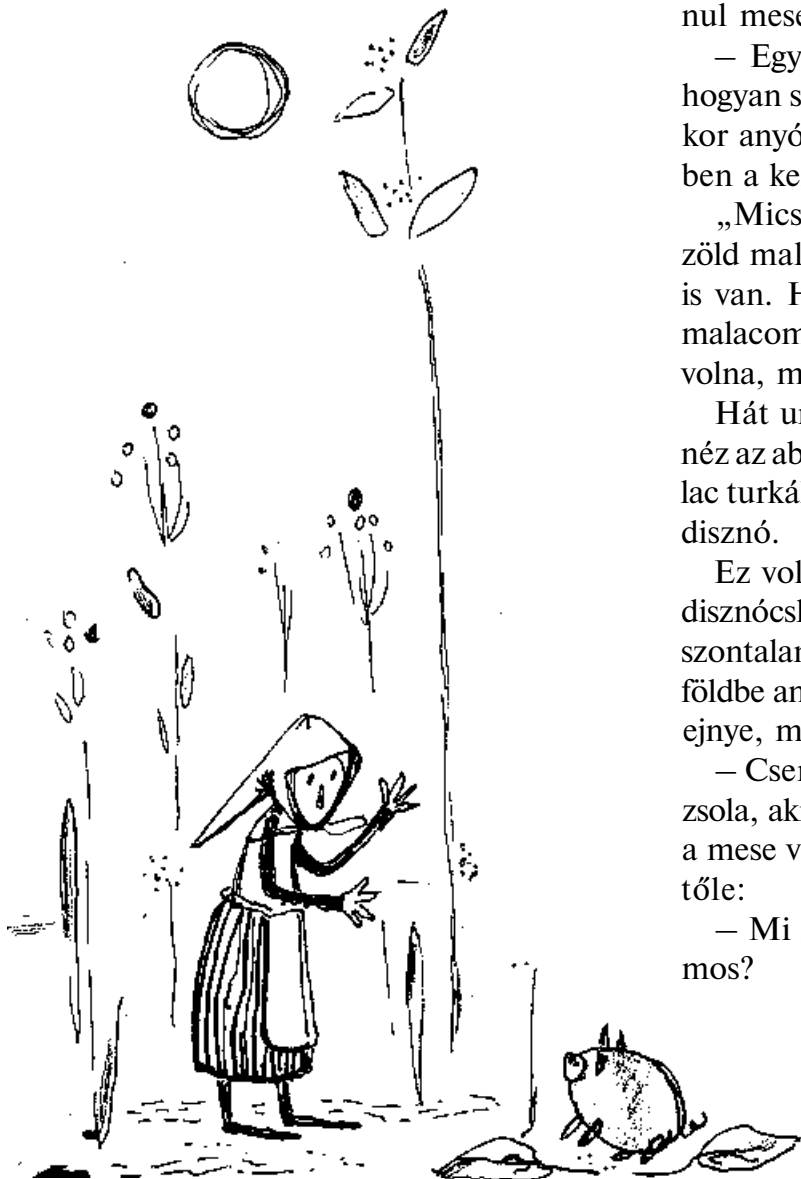
– Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy öreg-öreg anyóka, aki már nem bírta a kapát, s ezért a kertjében mindent fölvert a gaz. Ha a töpörödött kis anyóka a kertbe ment, ki sem látszott a magasra nőtt paréj, madársóska, bürök, csalán, vadrepce meg ökörfarkkóró közül.

„Ó, bárcsak volna egy kismalacom! – sóhajtozott szegény anyóka. – Az, tudom, kitúrná a kertből a gatz, és még ásnom sem

kellene, mindjárt elvethetném a babot, a sóskát meg... meg..."

– Meg? – kérdezte Mazsola hirtelen támadt érdeklődéssel. – Még mit vethetne el?

Manócska eredetileg sárgarépát akart

mondani, eszébe jutott azonban, hogy akkor Mazsola rögtön sárgarépát fog kérni. Ezért inkább azt mondta:

– Meg a cseresznyepaprikát.

Mazsola ugyanis nem szeretta a csípős cseresznyepaprikát. Manócska zavartalanul mesélhetett tovább:

– Egyszer a sok gyom között, hogyan, hogyan sem, tök is termett a kertben. Mikor anyóka meglátta, összecsapta örömben a kezét.

„Micsoda szép, dundi tök! Akár egy kis zöld malac! Lám, még kunkori farkincája is van. Hogy miért nincs nekem egy kis malacom, azt sem bánám, ha ilyen zöld volna, mint ez a tök!”

Hát uramfia, másnap reggel, ahogy kinéz az ablakon, mit lát: valóságos zöld malac turkál a kertben, kunkori farkú kis zöld disznó.

Ez volt ám aztán a nagy öröm! A zöld disznócska mind kitérte a kertből a haszontalan gyomokat, és a jó, porhanyós földbe anyóka ültethetett babot, sóskát... ejnye, meg még mit is?

– Cseresznyepaprikát! – motyogta Mazsola, aki máskor mindig el szokott aludni a mese végére. Manócska meg is kérdezte tőle:

– Mi az, Mazsola? Nem vagy még álmos?

– Álmos vagyok, csak gondolkozom –
válaszolt Mazsola.

A meglepő válasz hallatára Manócska
nagyot nézett.

– Gondolkozol?

– Igen. Azon gondolkozom, hogy Egér-
ke kiállhatatlan, szemtelen, nagyszájú, és
soha többé nem fogok játszani vele.

– Ejha! Aztán miért?

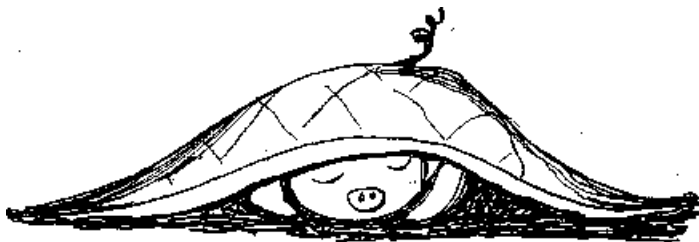
– Mert azt kiabálta, hogy nem tudok
fagyos földben turkálni.

– Hát tudsz?

– Hát nem. De azt mondtam, hogy
tudok.

– Ahá! Szóval hencegtél!

Mazsola erre nem szólt semmit. Rövid
gondolkozás után eltűnt a takaró alatt.
Manócska eligazgatta a takarót, és már
tudta, hogy nem az orra miatt volt Ma-
zsola egész este olyan kifordított, hanem
azért, mert szégyenben maradt a hencegés-
ével.

A FARKASOK

Egyik nap olyan jeges szél fúj, hogy Fülöpke, akit sóért küldtek a Futrinka utcába, hazafelé majd megfagyott útközben, s betért kicsit megmelegedni a tökházba. Manócska mindjárt odaültette a tűzhely mellé, s forró csipkebogyóteával kínálta meg.

– Hát ez bizony jólesik! – mondta Fülöpke hálásan. – Csudára meggémberegett a fülem ebben a vad szélben.

– Jobb is az ilyen szelet bentről hallgatni! – bólogatott Manócska. – Ámbár az

igazat megvallva, nem szeretem, mikor így dudál és bömböl a kéményben.

– Én szeretem! – kiáltott Mazsola. – Olyan, mintha farkas szorult volna a kéménybe, s az vonítana.

A farkas említésére Fülöpke megborzongott. Hát még mikor Mazsola unszolni kezdte Manócskát, hogy farkasokról meséljen!

Manócska – nemhiába volt világlétében a madárijesztők barátja – sok ilyen mesét tudott. Mesélt a szürke farkasról,

amelyik mindig csattogtatja a fogát, mesélt a farkaskölykökről, amelyek éjszakánként körben ülve vonítanak a holdra, azután mesélt a nagy, fekete farkasról, amelyiknek úgy világít a szeme, mint a zöld fényű villanylámpa. Mazsola mély érdeklődéssel hallgatta mindezt egészen sötétedésig. Fülöpkét szegényt úgy elfogta közben a félsz, hogy mikor vége szakadt a mesének, röstelkedve bevallotta: ő bizony nem mer egyedül hazaindulni.

– Gyáva nyúl! – rőfögött Mazsola. – Fél a sötétben!

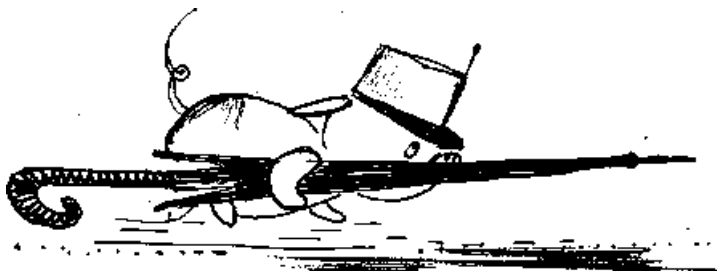
– Mi tagadás, félek – ismerte be Fülöpke. – Egész úton azt képzelném, hogy nyomomban jár a zöld szemű farkas.

– No, majd én hazakísérlek! – mondta Mazsola nagylelkűen. – Gyere, menjünk!

El is mentek szépen, kézen fogva. Fél óra múlva Mazsola jókedvűen tért vissza.

– Versenyt futottunk Fülöpkével! – újságolta. – Hazafelé is futottam, mert azt játszottam, hogy farkast kergetek.

– No, akkor most fűjd ki magadat! – mondta neki Manócska. – Elfáradhattál ennyi futkosástól.

Nem, Mazsola nem érzett fáradságot, csak éhséget. Megevett egy tál lekváros gombócot, azután nekiállt játszani. Előkotorta a sutból Manócska kimustrált esernyőjét, azzal ugrált körbe-körbe a szobában, s fújta a régi malacnótát:

*Hogyha én ezt tudtam volna,
Köpenyeget hoztam volna,
Ui, ui, rőf-rőf-rőf!*

A nagy játékban véletlenül levert egy bögrét az esernyővel. A bögre eltört. Mazsola nagyon megijedt.

– Nem tehetek róla, Manócska! Nem akartam! Igazán nem akartam!

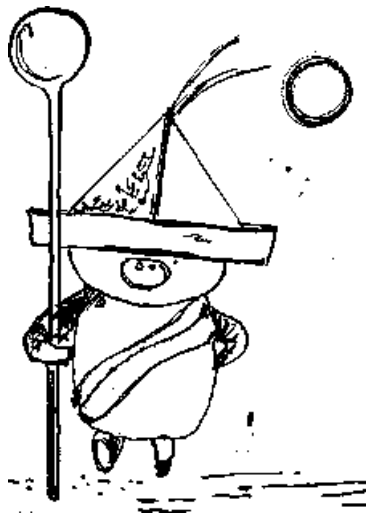
– Tudom – mondta Manócska. – Azért nem is szidlak meg érte, csak arra kérlek, seperd össze a cserepeket.

Míg Mazsola ezzel foglalkozott, megbeszélték, hogy a bögre amúgy is már csorba és repedt volt, nem nagy kár érte. Mazsola tökéletesen megvigasztalódott, fogta az ócska esernyőt, és folytatta az ugrabugrálást.

– Talán játszhatnál már valami csön-
desebbet is, Mazsola! – szólt rá Manócska.
– Ami bögrénk maradt, az már se nem repedt, se nem csorba.

– De hát Manócska – védekezett Mazsola –, nem te mondogatod mindig, hogy a kismalacoknak szükségük van a mozgásra? Attól nőnek, attól izmosodnak..

– Nekem úgy rémlik, hogy ma már éppen eleget mozgottál – mondta Manócska.
– Ha csak azt számítom, hogy elnyargaltál Fülöpkéig meg vissza...

Mazsola kijelentette, hogy az neki meg se kottyant, és tovább masírozott papírcsákovával a fején, hányt a bukfenceket fáradhatatlanul. Hanem mikor este a manó szólt neki, hogy burkolózzék be a nagykendőbe, s hozzon egy nyaláb rőzsét a ház mögül, egyszerre roppant fáradtnak érezte magát. Elnyúlt a szalmaágyon, és pihegett.

– Siess a rőzsével, Mazsola! – nógatta a manó. – Mindjárt kialszik a tűz!

Mazsola mélyet sóhajtott:

– Úgy elfáradtam! Mozdulni sem bírok!

– Ez fölöttébb érdekes! – csóválta Manócska a fejét. – Ha nem szóltam volna a rőzse végett, akkor még most is vígan bukfenceznél, meg tótágast állnál.

Mazsola belátta, hogy fáradtságra aligha hivatkozhat. Törte a fejét, hogyan húzhatná ki magát a rőzsehordás alól. Egyszer csak kitalált valami egészen nagyszerűt:

– Manócska, félek kimenni a sötétbe! Hátha megesznek a farkasok!

Manócska felkacagott:

– No, ez aztán különös! Hát az előbb, mikor Fülöpkét kísérted haza, nem féltél?

– Akkor nem! – mondta Mazsola zavar-
tan. – De most sötétebb van. És most biz-
tosan vannak már farkasok a ház körül. Te is tudod, Manócska, hogy nagy hidegben ki szoktak jönni az erdőből a síkságra. És most nagy hideg van. Az ablak is csupa jégvirág!

– Bizony, hideg van – bólintott Manócska. – Éppen azért volna jó a tűzre tenni. De hát ha annyira félsz a farkasok-

tól, ne menj rózséért, legfeljebb ma már nem fő meg a cékla.

A tűzhelyen ugyanis jókora fazékban ott párolódott Mazsola kedvenc csemegéje, a céklarépa. És hogy az ma már nem főne meg? Ohó, erre a döbbenetes gondolatra Mazsola majd kidöntötte az ajtót, úgy szaladt rózséért. Egész kazalnyit ho-

zott be, jól megrakta a tüzet, s miután a cékla puhára főtt, nekiállt hámozni. Manócskának nem kellett abbahagynia a varrogatást, mert Mazsola fölszeletelte, megsózta, megcukrozta a céklát, még tormát is vagdosott hozzá. Mert Mazsola olyan volt: ha egyszer már túltette magát a lustaságon, szívesen segített Manócskának.

AZ ÖREG MALAC

Nem messze a tökháztól volt egy nagy tócsa. Mikor befagyott, Egérke hívta Mazsolát, hogy menjenek csúszkálni a tócsa jegére.

Csúszkáltak, és közben beszélgettek.

– Manócskának olyan hegyes az orra! – állapította meg Egérke. – És olyan hosszú!

– Borzasztó hosszú! – helyeselt Mazsola. Egérke mindjárt kitalált egy verset:

*Manócska,
Manócska,
Hosszú orrod de ócska!*

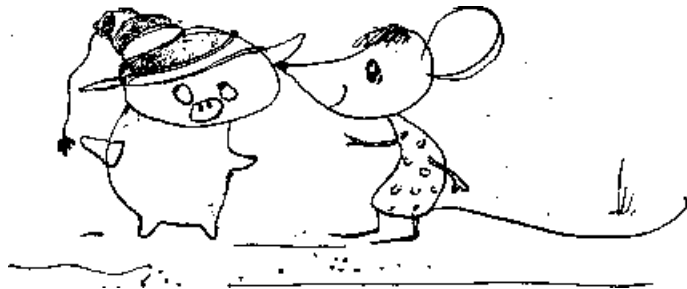
Hát ez nagyon tetszett Mazsolának. Ide-oda csúszkáltak, és teli tüdőből fújták:

*Manócska,
Manócska,
Hosszú orrod de ócska!*

Később arra jött Fülöpke, hatalmas kötéssel a fülén.

– Nézd, Egérke! – bökte oldalba Mazsola Egérkét. – Fülöpkének milyen nagy most a füle!

Egérke csak vihogott:

– Akkora a füle, mint egy tepsi.

Mazsolának ez is nagyon tetszett.

– Tepsifülű Fülöpke! Tepsifülű Fülöpke! – kiabálta, ahogy csak a torkán kifért. Fülöpke megsértődött és elszaladt. Mazsolának sem volt már kedve tovább csúszkálni, mert fázott. Hazabaktattak hát, hogy elkérjék Mazsola számára Manócska régi nagykendőjét, amit a lábára szokott teríteni, ha hűlfélben volt a szoba.

Manócska gondosan bebugyolálta Mazsolát.

– A fülemre is! – vezényelt Mazsola. – Az fázik a legjobban.

Végül Mazsolából nem látszott más, csak az orra. Kiment Egérkéhez, de az már Fülöpkével társalgott, aki időközben megint előkerült valahonnan. Mikor meglátták a bebugyolált Mazsolát, hahotázni kezdtek.

– Ki ez az öreg malac? – kérdezte Fülöpke a nevetéstől dülöngélve. Egérke meg azt cincogta nagy vidáman:

– Mazsola nagymama, Mazsola nagymama!

Mazsola csak állt ott bambán, és hol az egyikre nézett, hol a másikra. Végül sarokon fordult, és bement a házba.

– Bogozd le rólam ezt a csúnya kendőt, Manócska!

– Mi az? – csodálkozott Manócska. – Már nem játsztok?

– Nem! – röfögte Mazsola. – Már nem.

– Én meg, mikor a nagy nevetést hallottam, azt hittem, milyen jól mulattok.

Mazsolának csöpp kedve sem volt részletezni a dolgokat, ezért csak este bökte ki:

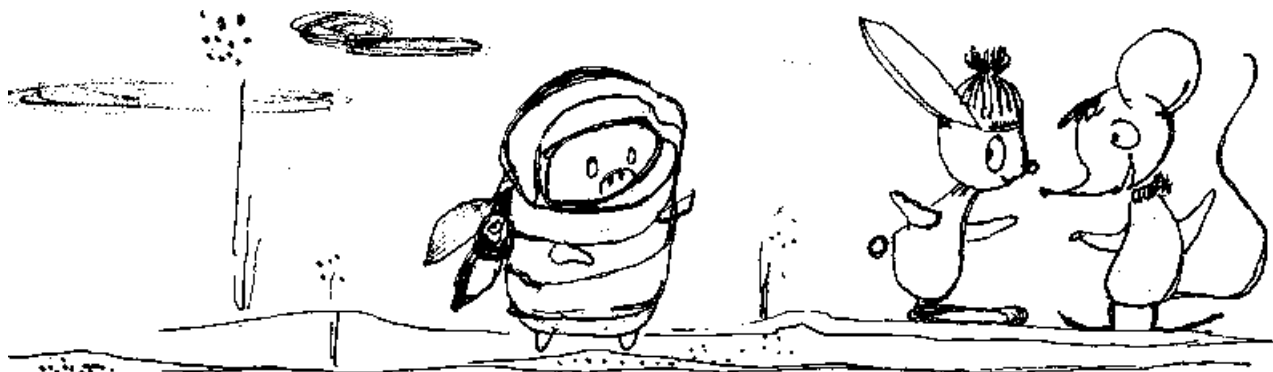
– Egérkéék csúfoltak.

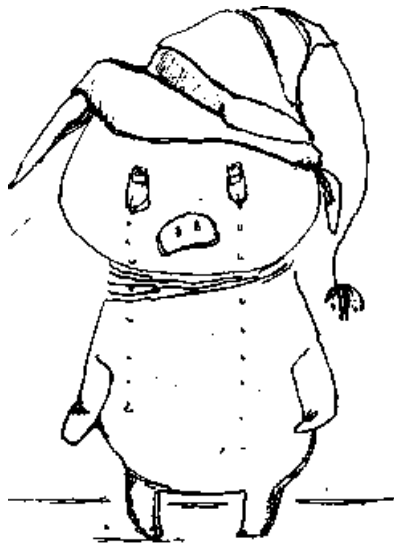
– Ó, szegénykém! – simogatta meg Manócska. – A csúfolódás nagyon tud fájni. Onnan tudom, hogy pici koromban engem is mindig csúfoltak a seregélyek a hosszú orrom miatt.

– Csúnya seregélyek! – kiáltott Mazsola méltatlankodva. – Majd adnék én nekik téged csúfolni!

Manócska megsimogatta Mazsola feje búbját.

– Kedves kicsi Mazsolám! – mondta gyöngéden.

A kedves kicsi Mazsolának erre hirtelen eszébe jutott, hogy délután ő is csúfolta Manócskát a hosszú orra miatt. Ettől úgy elkeseredett, hogy sírva fakadt.

– Mi történt? – nézett rá Manócska.

– Semmi, Manócska, semmi... brühü-hüü... de ne haragudj Mazsolára, Manócska! Ugye, nem haragszol?

Manócska még inkább elképedt.

– Nem haragszom! – mondta csodálkozva. – Miért is haragudnék?

Hiszen ha Mazsola mert volna erre válaszolni! De minthogy bátorsága nem volt, hát csak szipogott, könnyezett, s fújta az orrát olyan trombitálással, hogy Manócska azt hitte, náthás. Gyorsan ágyba dugta hát a szipákoló malacot, még azt is megkérdezte tőle, ne meséljen-e.

– Dehogynem! – kapott a szón Mazsola. – Mesélj a zöld disznóról!

– Már megint? – húzta fel Manócska a

szemöldökét. – Inkább olvasok neked. Hiszen legutóbb is arról szólt a mese.

– Nem baj, Manócska! Most egy másik zöld disznóról mesélj! Egy másikról! Tudod!

Mit volt mit tenni, Manócska elkezdte a mesét egy másik zöld disznóról, amelyik eredetileg nem is zöld volt, hanem rózsaszínű, mint minden más malac. És ez a malac egy nap sétálni ment a vadvirágos rétre.

Olyan volt ez a rét, mint a hímzett terítő, telis-tele szebbnél szebb színes virágokkal. És micsoda fű nőtt azon a réten! Valóságos selyem!

A kisdisznó körülnézett a vadvirágos réten, és elhatározta, hogy itt megpihen.

– Aha! – szólt közbe Mazsola. – Biztosan hozott magával uzsonnát, azt akarta megenni!

– Ó, nem! – ingatta Manócska a fejét. – Ez a mi malacunk uzsonna helyett olvasnivalót hozott magával. Különféle újságokat, mint például a Kukoricalevél című mezőgazdasági szaklapot meg az Ólunk tája című képes folyóiratot, amelyből mindenki megtudhatta, hogyan kell kukoricszárból televíziós antennát készíteni. Nos, ezekkel az újságokkal a kisdisznó letelepedett egy vadrózsabokor tövébe, és addig fel sem kelt, míg az utolsó betűig ki nem olvasta. Akkor azután eldobta az újságokat. A szél végighömpölygette a sok papírlapot a réten, a bokrok tüskéin szétszaggatta, s a szép, vadvirágos rét tele lett papírfoszlányokkal. És ez még semmi! Mert

a kisdísznó fogta magát, és a fűbe hemperedett. Élvezte a hempergést a selymes fűben, végighemperegte hát az egész rétet, úgyhogy ott már sem virágot szedni, sem kaszálni nem lehetett többé. No, hanem mikor feltápáskodott a hempergésből, hát akkor a füle hegyétől a farka csücskéig zöld volt, akár egy uborka. És amerre ment, mindenki megmosolyogta, kicsüfolta.

– Én nem csüfolnám – szólalt meg Mazsola váratlanul.

– Én sem – mondta Manócska. – Jól megcibálnám a fülét, amiért lehempergte a fűvet, de nem csüfolnám azért, hogy zöld lett. Elég baj az neki, minek még csüfolni is érte?

Azzal betakargatta Mazsolát, a petróleumlámpát pedig elfordította, hogy ne világítson szemébe a fény.

TAVALYI BOGÁNCSS

Ha Mazsola sétálni ment Egérkével, többnyire csak bosszankodott. Az a szemfüles Egérke ugyanis mindig talált valamit útközben: hol egy szép, csíkos gerletollat, hol valami színes kavicsot vagy ágacskát, aminek manóformája volt.

Mazsola sosem talált semmit. Persze, ha turkálhatott volna, ő is talált volna mindenféle csontot, gombot, üvegcserepet, rozsdás patkót, magokat, gyökereket. De ez a fagyos idő nem turkálásra való.

Egyszer azért Mazsolának is kedvezett a szerencse: az árokszélen tavalyi bogánccot talált.

– Ide nézz, mi van nekem! – mutatta Egérkének büszkén.

Az meg csak fintorgott.

– Tavalyi bogánccs! Hiszen ez semmire sem jó! Nem lehet belőle kosárcsát készíteni, ez csak szemét!

– Dehogyszemét! – védte Mazsola a kincsét. – Jó ez is valamire!

– De mire?

Mazsola körülnézett. Az ám, mire jó a tavalyi bogánccs?

Felettük lomhán szárnyalt el az öreg varjú. Mazsola megörült.

– Nézd csak, Egérke! Ha ezzel a bogánccsal megdobom Varjú bácsit, beleragad a tollába!

Úgy is lett! A bogánccsgombolyag puhán repült, s úgy megakadt a vén varjú tolla között, hogy az mit sem vett észre.

– Milyen ügyes vagy! – mondta Egérke elismeréssel. – Röptiben eltaláltad!

Mazsola dagadó kebellet ment haza. Otthon azonban kellemetlen meglepetés fogadta: Varjú bácsi ott ült a kályha mellett, szárnya tollán a bogánccsgombolyaggal.

„Ha tudtam volna, hogy hozzánk repül, nem dobtam volna meg bogánccsal! – riadozott Mazsola. – Mit szól majd Manócska, ha észreveszi?”

Ezek a gondok annyira elfoglalták, hogy köszönni is elfelejtett. Manócskának kellett rá figyelmeztetnie.

– Biztosan a hideg vette el a szavát – mondta a varjú. – Nekem is majd összefagyott a csőröm, míg idáig repültem. A szárnyamát meg még most sem érzem!

Azzal szétterítette szárnyát, hogy jól átjárja a tűzhelyből kiáradó meleg.

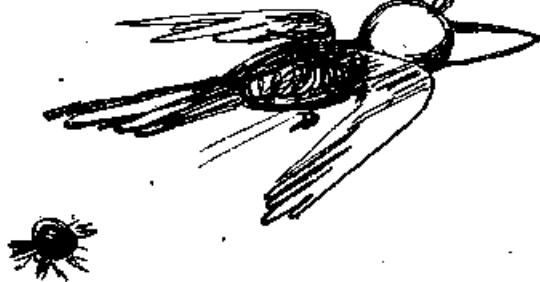
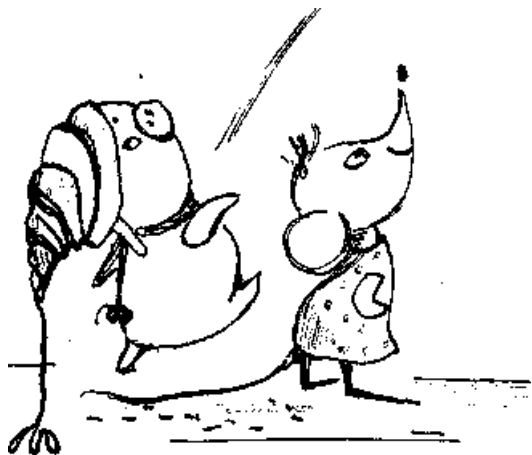
– Nini! – mondta Manócska. – Mi az a gubanc a szárnyadon?

A vaksi varjú addig-addig nyújtogatta a nyakát, mígnem ő is felfedezte a tolla közé ragadt bogánccsot.

– No még ilyet! – káromta bosszúsan. – Hát ez meg hol akadhatott a tollamba?

– Valószínűleg a réten! – mondta Manócska, a varjú azonban tiltakozott:

– Nem, dehogy, a réten le sem szálltam, siettem, hogy mielőbb ideérjek. Hernyó legyek, ha ezt a bogánccsot nem úgy dobták rám!

– Kik? – kérdezte Manócska tágra nyílt szemmel.

– Kik? Hát várj csak... Ha jól meggondolom, más nem tehetted, csakis azok a garázda mókusok ott az erdőszélen!

– Lám, az meglehet – vélte Manócska. – Azok mogyoróhéjjal is szoktak hajigálódzni.

– A mogyoróhéj is rendetlenség, hanem ez a bogánccs, ez már kimondott szemét! És szeméttel hajigálnak engem, tisztességben megöregedett varjút!

Manócska összecsapta a kezét.

– Micsoda időket élünk! Hogy ilyen megeshet! Szörnyűség, igazán szörnyűség!

– No de én nem hagyom annyiban! – hangoskodott a varjú. – Hideg ide, hideg oda, most azonnal szárnyra kelek, és berepülök egyenesen a Futrinka utcába, a Csőr szerkesztőségébe! Ott teszek panaszt, ott én!

– Hát bizony – helyeselt Manócska –, az ilyen haszontalan népség megérdemli, hogy kiszerezzék!

A varjú tűzbe vágta a bogánccsgombolyagot, és miután Manócskától elbúcsúzott, az ajtó felé indult. Ott azonban Mazsolába botlott.

- Hát te miért kuksolsz itt a küszöbön?
– nézett rá meglepődve.
– Jaj, Varjú bácsi! – szepegett Mazsola.
– Ne tessék a mókusokra panaszt tenni!
– Még pártolod őket? – háborodott fel a varjú. – Azt a szeméthajigáló, garázda társaságot?
– Bizony, Mazsola, ne szólj bele abba, amihez nem értesz! – figyelmeztette Manócska is Mazsolát.
– De ehhez értek, Manócska!... Tudom, hogy nem a mókusok dobták meg Varjú bácsit! – sírta el magát Mazsola.
A varjúnak tátva maradt a csőre.
– Nem a mókusok? Hát akkor ki?
– Valaki más – felelt Mazsola olyan hal-
kan, mint az egércincogás. A vén varjú nem is értette.
– Tessék? – hajolt le Mazsolához kíváncsian. Manócska azonban, aki jobban hal-
lott, no meg Mazsolát is közelebről is-
merte, közbelépett:
– Én már tudom, ki volt a tettes, Varjú koma! Majd beszélek a fejével, s biztos

- vagyok benne, hogy még egyszer nem fog bogáncsot hajigálni a tollad közé!
No, ebből már a vén varjú is szót értett. Ráhunyorgott Mazsolára, megsuhintotta kicsit a szárnyával, azután kiröppent az ajtón.
Nagy-nagy csend maradt utána. Olyan nagy csend, hogy Mazsola mukkanni sem mert. Csak nézett ijedten Manócskára. Az meg odament hozzá, és egy kemény bar-
rackot nyomott a feje búbjára.
– Ha még egyszer ilyen hallok rólad, nem engedlek el többet sétálni – mondta szigorúan –, sem Egérkével, sem mással!
Mazsola lehajtotta a fejét. És egyszer csak Manócska simogató kezét érezte a tar-
kóján. Csodálkozva nézett fel. És mikor látta, hogy Manócska mosolyog, nem tudta, mit is gondoljon.
Manócska sietett megmagyarázni neki.
– A barackot a bogáncshajigálásért kap-
tad – mondta Mazsolának. – A simogatást pedig azért, mert nem hagytad, hogy a te turpisságodért mások szoruljanak.

MANÓCSKA SZÁRNYA

Hideg napokon Mazsola előszeretettel üldögélt a kályhalyukban. Itt jó meleg volt, hatalmas nagyokat lehetett szundikálni. És lustálkodni. El is lustult Mazsola olyannyira, hogy még enni sem akart előjönni.

- Ide kérem az ebédet, Manócska! – rőfögött, mikor megérezte a gombócos káposzta finom illatát.
– Még mit nem! – méltatlankodott Manócska. – Nem tálalok neked a kályhalyukban!

– Attól félsz, hogy ha telieszem magamat, nem bírok innét kibújni? – kérdezte Mazsola.

– Ez is előfordulhat – felelt a manó –, de nemcsak erről van szó. Attól félek, hogy teljesen elszoksz a mozgástól. A végén majd ölben hurcolhatlak ide-oda, mert el fogod felejteni, mire való a lábad.

Mazsola jót mulatott ezen. Akkor kedvetlenedett csak el, mikor ebéd után Manócska szélesre tárta a tőkház ajtaját, és így szólt:

– Hüccs ki, Mazsola, hüccs ki! Járkálj egy kicsit, rád fér a mozgás.

– De hiszen hideg van! – nyöszörgött Mazsola, aki az utóbbi időben nagyon hozzászokott a tűzhely melegéhez.

– Szaladgálj, futkározz, attól kimelegszel! – mondta Manócska, és nyekk, már be is csapódott az ajtó. Mazsola kívül rekedt a téli hidegben. Tipegett-topogott, azután kénytelen-kelletlen szaladgálni kezdett. Körülszaladgálta a vakondtúrásokat, és mire a dülőlúthoz ért, már nem is fázott.

Az útelágazásnál Egérkével találkozott. Együtt mentek hát tovább, társalogva'.

– Én a hidegben mindig úgy megéhezem! – közölte Mazsola. – Te nem?

– Én is – válaszolta Egérke –, de emlékszem, hogy te a melegben is mindig jóval többet ettél, mint én.

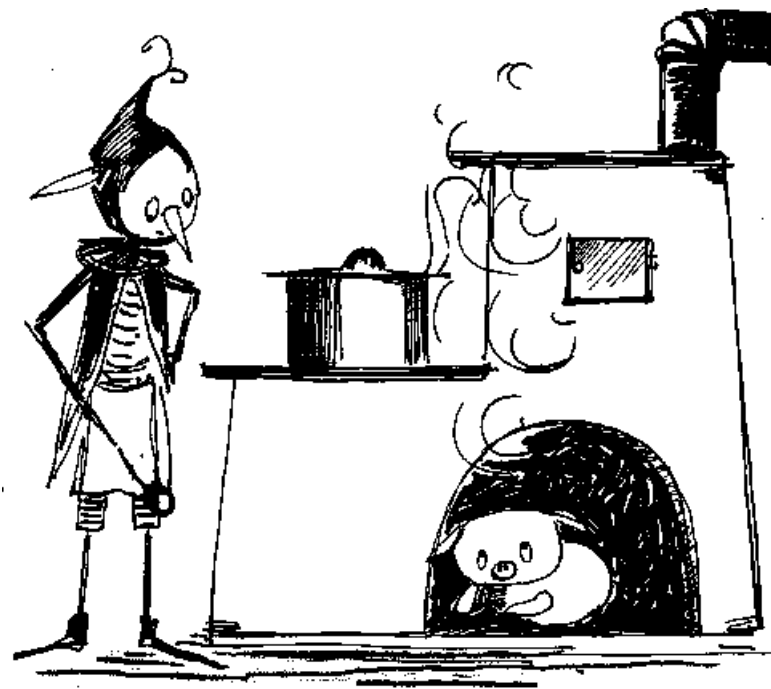
Beszélgés közben a tócsához értek. A tócsán friss jég volt, mert a vastag jeget a cickányok kivágták, és elhordták a jégvermükbe, hogy majd nyáron is frissen tudják tartani a halat. A friss jég tükörsima volt, és csillogott, mint az üveg.

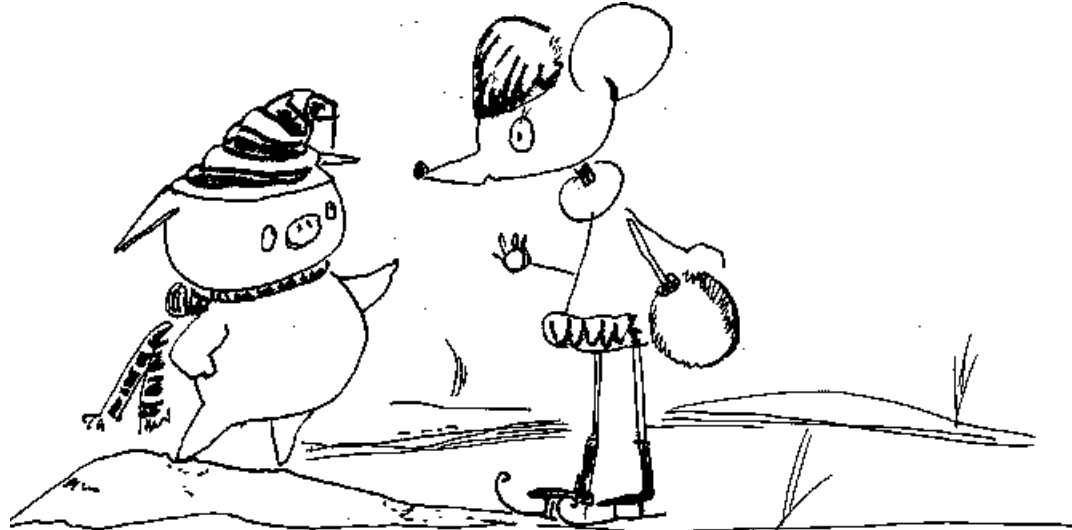
– Én csúszkállok egy kicsit – jelentette ki Egérke –, de te ne gyere rá a jégre, mert még vékony. Az ilyen kövér malacot nem bírja el.

– Ki a kövér malac? – kérdezte Mazsola tétován.

– Hát te! – mondta Egérke, és végigcsúszott a friss jégen. Elsiklott egészen a tócsa túlsó partjáig. Közben vidáman cincogott.

Mikor visszafordult, Mazsola megkérdezte tőle:

– Azt hiszed, nem merek rámenni a jégre?

– Nem hát! – cincogta Egérke. – Az ilyen kövér malacok alatt beszakad.

– Azért is rámegyek! – mondta Mazsola durcásan, és már indult is. Egérke csodálattal nézte.

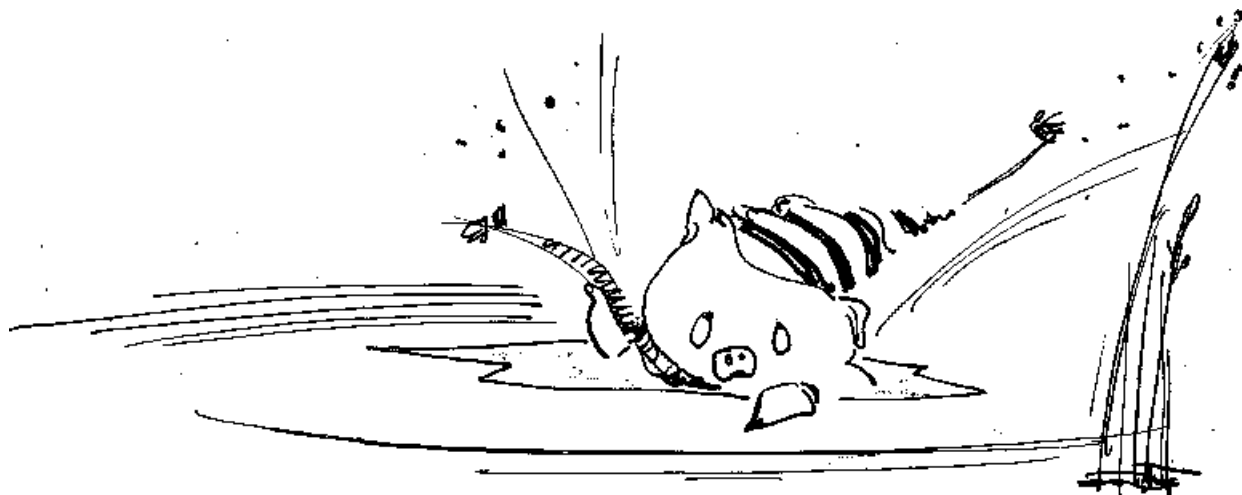
– Ilyen bátor vagy? – kérdezte kerekre nyílt szemmel.

– Ilyen! – mondta Mazsola, és végig-

csúszott a friss jégen. Először csak recsenéseket lehetett hallani, azután már roppanásokat is. A tócsa közepe táján beszakadt a jég, és Mazsola derékig pottyant a vízbe. Egérke ijedtében sikoltozni kezdett:

– Jaj, jaj, segítség!

Mazsola rögögre csapdosta maga körül a jeget, hogy partra lábolhasson. Akkor már szaladt lélekszakadva Manócska is,

nem tudván mire vélni a nagy sikongatást.

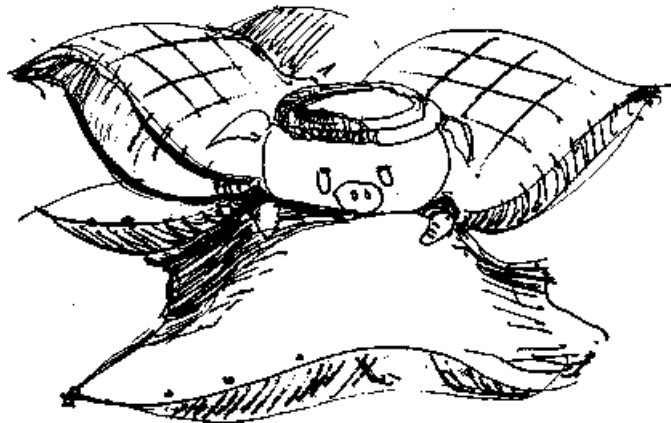
– Mazsola beszakadt, Mazsola beszakadt! – cincogta Egérke torkaszakadtából. Persze Manócska is látta, mi történt. Őlbe kapta a csuromvizes malacot, és szaporán igyekezett vele haza. Egérke lihegve futott utánuk.

– Igazán, Manócska, hogy ez a Mazsola milyen bátor egy malac! Sose hittem volna, hogy rá mer menni arra a vékony jégre.!

Otthon Manócska azonnal ágyba dugta Mazsolát, és teát főzött neki. Egérke még egy darabig ott sopánkodott, azután hazament, hogy az egész egérlyukat telecincogja Mazsola bátorságával.

Mazsola elégedetten trónolt az ágyban, és itta a jó mézes teát. Manócska alaposan megrakta a tüzet, azután odaült az ágy szélére, és megkérdezte:

– Hát hogyan is történt ez a baleset?

– Egérke azt hitte, hogy nem merek rá-menni a friss jégre! – mondta Mazsola, kényelmesen hátradőlve a párnán. – Meg azt is mondta, hogy az ilyen... az ilyen erős malac alatt beszakad a jég.

– Így mondta? – figyelt föl Manócska. – Így mondta, hogy erős malac?

Mazsola szerényen rázta a fejét.

– Nem. Ő úgy mondta, hogy kövér malac.

– Ahá, értem! – bólogatott Manócska. – De meséld csak tovább!

– Én aztán megmutattam neki, hogy igenis rá merek menni a jégre – folytatta Mazsola, önkéntelenül kidüllesztve a mellét.

Manócska elnevette magát:

– Most már értem, miért beszélt rólad Egérke olyan elragadtatással. De látom, te is meg vagy elégedve magaddal!

– Szeretem, mikor bátor vagyok – mondta Mazsola szemérmes mosolygással.

Manócska ránézett, és egy pillanatnyi hallgatás után megszólalt:

– Azt én is szeretem, ha bátor vagyok. Csak azt nem állhatom, mikor hiú vagyok.

– Én? – nézett rá Mazsola értetlenül.

– Te bizony! Mert nem a bátorság vitt rá téged a vékony jégre, hanem a hiúság. Bántotta a hiúságodat, hogy Egérke kövér malacnak nevezett.

Mazsola nagy-nagy elégedettsége elszállt, mint a füst. Bánatosan ült a párnák és nagykendők között, olyan bánatosan, hogy Manócska megsajnálta.

– No, azért ne lógasd az orrodat! Ilyesmi gyakran megesik mással is. Apró manó koromban például...

Mazsola szeme ismét felcsillant.

– Mesélj, Manócska, mesélj! Arról, mikor még kicsi voltál!

– Hiszen arról akarok mesélni, Mazsola! Hogy apró manó koromban még volt szárnyam.

Ez nagyon meglepte Mazsolát. Manócskának szárnya volt? Mint egy légynek?

– Kis, kurta szárnyacskám volt – mesélte a manó –, éppen csak arra való, hogy egyik virágról a másikra röppenjek vele.

– És te röppentél? – álmélkodott Mazsola.

– Röppentem bizony. Tudniillik ott laktam a réten, a virágok között. Sok barátom volt, ismertem minden tücsköt, szöcskét, darazsat. Legszívesebben egy kék pil-

langóval röpködtem együtt. Ez a pillangó szólt nekem egyszer, hogy repüljünk át a patak túlsó partjára, mert ott sokkal több méz van a virágokban. És én szégyelltem megvallani, hogy ilyen hosszú repülésre az én szárnyacskám gyenge.

– Jaj, Manócska! – borzadozott Mazsola. – Ne is meséld tovább, úgy félek... Aztán? Mi lett aztán? Meséld már!

– Aztán az lett, hogy nekivágtam a nagy útnak. Nem akartam, hogy a pillangó azt higgye, hogy nem merek nekivágni.

Mazsola lesütötte a szemét, de azért megkérdezte:

– Aztán? Mi lett aztán?

– Aztán a vízbe pottyantam.

Mazsola rettenetesen megrémült:

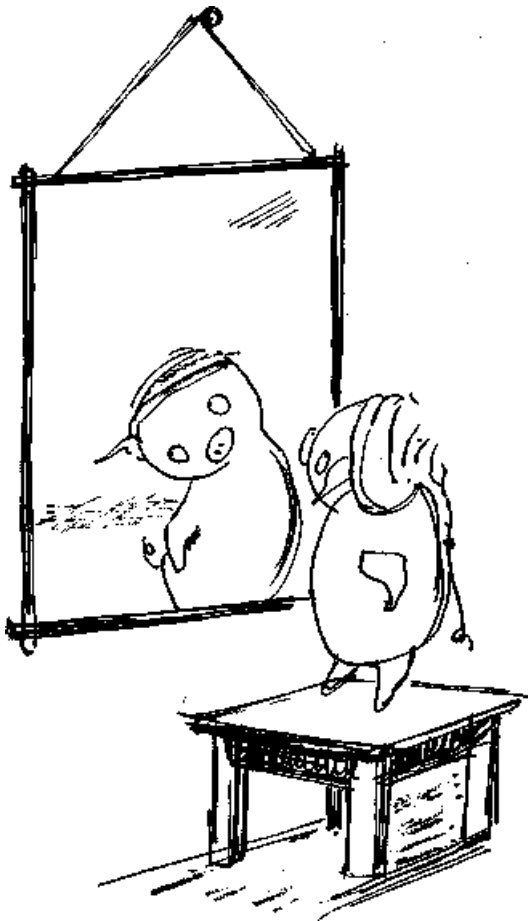
– Juj, Manócska! És nem fulladtál bele?

– Amint látod, nem! – nevetett a manó.

– Szerencsésen partra evickéltem.

– Úgy, mint... mint én?

– Úgy, mint te. Persze, engem nem kellett ágyba dugni, teával itatni, mert akkor

már nem tél volt, hanem meleg nyár, nap-sütés, egykettőre megszáradtam. Csak repülni nem tudtam utána még jó ideig. Emlékszem, másnap volt egy távoli réten a szöcskevásár, de mire én gyalog odaé-
tem, a jó szöcskék mind elkeltek, nekem csak egy bicegős jutott.

– Ó! – rebegte Mazsola megilletődöt-
ten. – Milyen kár!

– Bizony, kár! – bólintott Manócska. –
De hát a hiúság sok mindenre ráviszi az
apró manókat.

„Meg a malacokat...” – gondolta Ma-
zsola, de hangosan nem szólt semmit.
Nemsokára el is aludt a jó melegben.

Másnap reggel Manócskának feltűnt,
hogy Mazsola hosszasan áll a tükör előtt,
forgolódik, nézegeti magát.

– Mi az, Mazsola? – kérdezte kíván-
csian. – Gyönyörködsz magadban?

– Csak azt nézem, hogy... – motyogta
Mazsola zavartan – csak azt nézem,
hogy... hogy... Milyen szerencse, hogy
nekem nincs szárnyam!

A TÖKÉLETES JÁTSZÓTÁRS

Manócska újságot olvasott. Mazsola pedig
unatkozott. Odament hát Manócskához,
és orrával bökdösni kezdte az újságot.

– Nekem is olvass, Manócska, nekem is!

– Kötve hiszem, hogy ez érdekelne té-
ged, Mazsola! – mondta Manócska. – Az

újságokat nem ilyen kismalacok számára
írják, mint amilyen te vagy.

– De nekem is olvassál az újságból, Ma-
nócska! – erőszakoskodott Mazsola.

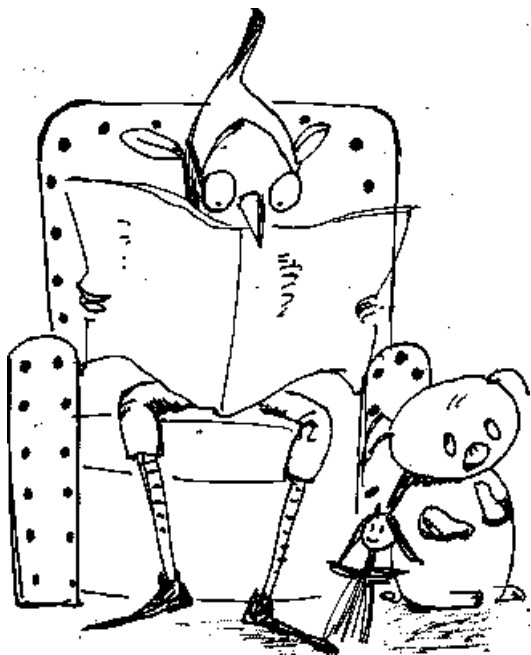
– Unni fogod.

– Nem fogom unni, csak olvassál már!

Manócska látta, hogy Mazsola semmiképpen nem hagyja magát meggyőzni. Fogta hát az újságot, és hangosan olvasni kezdte:

– „Télen át sem tétlenkednek a *Mézesbödön* szövetkezet tagjai. Rendszeresen folyik a kaptár szellőztetése, a mézkészletek ellenőrzése, a sejtek tisztántartása, valamint a dolgozó méhek szakmai tájékoztatása a tavaszi mézgyűjtéssel kapcsolatban. Örvendetesen szélesedik a *Tartsd tisztán kaptárod* mozgalom, de nem lehet szó nélkül hagyni azt a szívós küzdelmet sem, melyet a szövetkezet tagjai a léprongáló viaszmozolyok ellen indítottak.”

Manócska szépen, lassan olvasott, gondosan hangsúlyozva minden szót. Közben szeme sarkából Mazsolát figyelte, aki nagyokat ásított.

– Olvassak még? – kérdezte Manócska egy idő múlva.

– Hát nem is tudom... – motyogott Mazsola. – Az újságban csupa ilyenek vannak?

Manócska bólintott.

– Figyelmeztettelek rá, hogy az újságot nem kismalacok számára írják.

Mazsola elszontyolodott.

– Akkor most mit csináljak?

– Játsszál szépen!

– De mivel játszszam, Manócska, mivel játszszam?

Manócska körülnézett. Ott látta a csutkababát, a babhadsereget és még egy csomó mindenféle játékot. Mazsola azonban kijelentette, hogy ezek a játékok már mind régiek, és ő új játékot szeretne. Addig-addig nyafogott, mígnem Manócska, aki már nagyon szerette volna elolvasni az újságot, meg nem szánta, és oda nem adta neki a sakkfigurákat játszani.

Egy darabig csend volt és nyugalom. Mazsola a sakkfigurákat rágcsálta, mert kíváncsi volt, hogy keserű vagy édes fából faragták-e őket.

Manócskának feltűnt a nagy csend, és hátranézett. Mazsola éppen a fehér bástyát szopogatta. Manócska összeráncolta a homlokát, és rászólt, hogy a sakkfigurák nem erre valók.

– De úgy unatkozom, Manócska, igazán úgy unatkozom! – kezdte Mazsola újra az óbégatást. – Játsszál velem, Manócska, légy szíves, játszszál velem!

Manócskának a világon semmi kedve

sem volt Mazsolával játszani. Talált a lapban egy érdekes cikket a Varjúsínház téli műsoráról, azt szerette volna nyugodtan végigolvasni.

Azt ajánlotta hát Mazsolának, hogy ha nincs kedve egymagában játszózni, akkor menjen át szépen Egérkéékhez.

Mazsola az orrát húzogatta.

– Ahhoz a nagyszájú egérhez nem megyek játszani! Mindig gorombaságokat mond.

– Például? – kérdezte Manócska. – Milyen gorombaságokat mondott neked mostanában?

Mazsola sokáig gondolkozott. Végre eszébe jutott valami:

– Egyszer, mikor fogócskáztunk, azt mondta nekem, hogy lassú vagyok, mint a csiga.

Manócska elnevette magát, mert tudta, milyen lomhán szokott Mazsola mozogni. A kismalac, Manócska jókedvét látva, nekibátorodott:

– Meg azért nem szeretek Egérkéével

játszani, mert mindig az van, amit ő akar.

– Értem, értem! – bólogatott a manó. – De hát mehetsz te Fülöpkéhez is játszani. Azok sem laknak messze.

– Ó, Fülöppel aztán igazán nem érdemes játszani! – jelentette ki Mazsola. – Olyan kényes, hogy az már kibírhatatlan. Ha játék közben kicsit fellököm vagy megütöm, mindjárt sír.

– Szegény kis Mazsolám! – kiáltott Manócska, alig bírva visszafojtani a nevetést. – Milyen szomorú is a te életed! Nincs egy igazán tökéletes játszótársad!

– Hát nincs! – mondta Mazsola sajnálkozva. De máris felderült. – Ugye, jössz velem játszani, Manócska? Látod, hogy nincs kivel játszanom! Ugye, jössz?

Azért-e, mert megsajnálta Mazsolát, vagy másért, Manócska most váratlanul hajlandónak mutatkozott játszani.

Mazsola repesett a boldogságtól:

– Jaj de jó, Manócska, jaj de jó! Játsszunk farkaskergetősdit!

A farkaskergetősdit afféle felelgetős játék volt, és kettő kellett hozzá: egy, aki a farkast játssza, és egy, aki a kismalacot. Mazsola nyomban kijelentette, hogy ő lesz a kismalac, és felkapta a kis cirokseprűt, hogy a játék végén legyen mivel elpáholnia a farkast.

– Menj a tűzhely mögé, Manócska! – rendelkezett. – Onnan sompolyogj elő, mikor majd meg akarsz engem enni.

Manócska ment, de a lábáról leesett a papucs, meg kellett állnia. Mazsola türelmetlenül kiabált:

– Siess már, Manócska, ne mássz úgy, mint egy csiga!

Manócska elnevette magát, de nem szólt semmit. Felrángatta a papucsát, a tűzhely mögé lapult, és mikor Mazsola jelt adott, előjött, mint gonosz farkas.

– Jó napot, jó napot! – köszönt mély hangon. – Miért turkálsz, kismalac?

– Hogy csontot találjak! – rőfögött Mazsola. Neki nem kellett a játékhoz elváltoztatnia a hangját.

– Minek az a csont? – folyt tovább a kérdezősködés.

– Tűzre vetni.

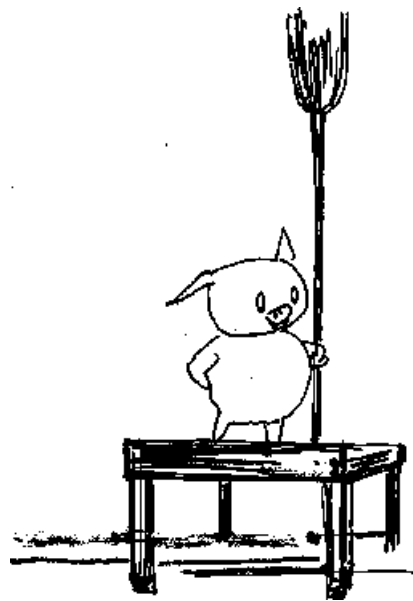
– Minek az a tűz?

– Répát főzni!

– Minek az a répa?

– Kismalacnak megenni.!

– Bú, bú, majd megeszlek én téged, kismalac! – kiáltott Manócska, és úgy tett, mintha be akarná kapni Mazsolát.

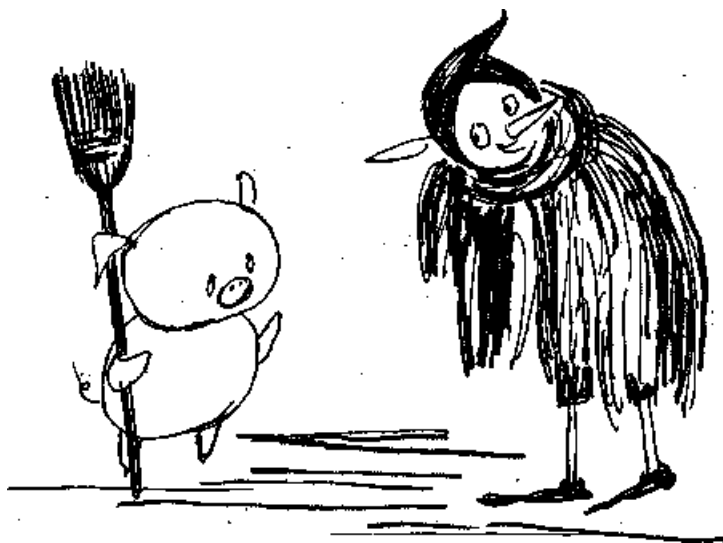
Mazsola sivitva támadt neki a seprűvel:
– Engem aztán nem eszel meg, adta lompos ordasa, nesze, nesze!

Manócska visszaszaladt a tűzhely mögé, mert Mazsola szerint ebben a játékban a farkasnak mindig gyáván meg kell futamodnia.

Mazsola élt-halt az ilyen játékokért. Már vagy negyedszer hajkurászta vissza a gonosz farkast a tűzhely mögé, mikor egyszer csak Manócska szólt, hogy most már ő szeretne kismalac lenni.

– Hogyisne! – rőfögött Mazsola. – Mit gondolsz? A kismalac én vagyok.

– De az nem járja, Mazsola! – magyarázta neki a manó. – Játékban mindig cserélődnek a szerepek, mert csak úgy élvezet a játék minden résztvevő számára.

– Nem, Manócska, nem! – tiltakozott Mazsola. – Nem akarok farkas lenni! Ebben a játékban a farkas mindig kap a seprűvel!

– De micsoda seprűvel? – nézett Manócska a cirokból összetákolt kis seprűre.

– Akkor sem, Manócska, akkor sem! Én csak kismalac akarok lenni!

Manócska erre így szólt:

– Ha mindig csak az van, amit te akarsz, akkor én nem is játszom veled tovább! Nem játszom ilyen nagyszájú malaccal!

Mazsola meghökkent. Azután gyorsan átadta Manócskának a seprűt, hadd legyen ő a kismalac. És nem is volt semmi baj egészen addig, míg a játék szabályai szerint Manócska feléje nem suhintott azzal a seprűvel.

– Engem aztán nem eszel meg, gonosz farkas, nesze, nesze!

– Ui, ui! – visított Mazsola torkaszakadtából. – Megütöttél, Manócska, megütöttél!

– Ugyan! – nevetett Manócska. – Csak meglegyintettelek egy kicsit játékból.

– De fáj, Manócska, fáj! – zokogta Mazsola, mogyorónyi könnyekkel a szemében. Erre Manócska lecsapta a kis seprűt, és visszaült újságot olvasni.

Mazsola abbahagyta a sírást, és dermedten bámult rá.

– Manócska... – szepegte elhaló hangon. – Hát nem játszunk?

– Ebből nekem elég volt! – mondta Ma-

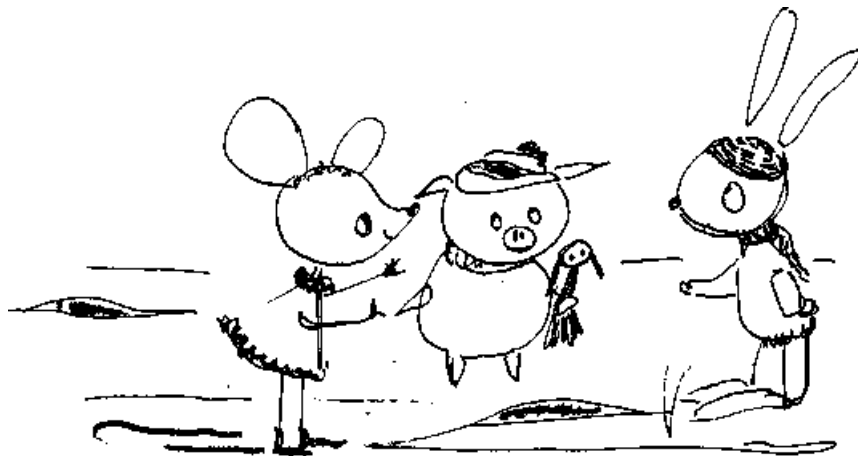

nócska vállvonogatva. – Olyan kényes vagy, hogy az már kész nevetség! Azt hiszed, élvezet játszani olyasvalakivel, aki még egy seprű suhintását is zokon veszi?

Mazsola elgondolkozott. Valahonnét ismerős volt neki mindaz, amit Manócska

mondott. Csak nem tudta, honnét volt ismerős.

Leült gondolkozni. Mikor rájött, akkor feltápászkodott, és szólt Manócskának, hogy átmegy egy kicsit játszani Egérkéhez meg Fülöpkéhez.

AZ IGAZI ZÖLD DISZNÓ

Egyik este Mazsola bele akart kukucskálni a fazékba, hogy lássa, megfőtt-e már a krumpli. Igen ám, de olyan ügyetlenül emelte le a fazékról a fedőt, hogy orrocskáját megcsapta a forró gőz. Visítva szaladt a manóhoz:

– Öledbe, Manócska, öledbe! Mazsolának fáj!

Manócska nem ijedt meg: gyorsan bekenete Mazsola orrát tojásfehérjével. Ma-

zsola el is hallgatott, de azért odabújt Manócskához, és azt suttogta:

– Öledbe, Manócska, öledbe. ..

– Ugyan már, ölbe venni ilyen dundi malacot! – nevetett Manócska. – Gyere, segíts inkább kukoricát morzsolni!

Mazsola szeretett segíteni a morzsolásnál, mert olyankor Manócska mindig mesélni szokott, azonkívül kukoricát is lehetett eszegetni.

– Na jó, morzsoljunk! – mondta neki-vidámodva. – És közben mesélj, Manócska, a zöld disznóról.

– Ej, hát örökkön-örökké csak a zöld disznóról meséljek neked? – nézett rá Manócska. – Hiszen arról meséltem tegnapelőtt is!

– De most ne arról mesélj, amelyik lehemperegte a szép füvet, hanem az igazi zöld disznóról! Az igaziról, tudod!

Dehogyan tudta Manócska, milyen lehet az igazi zöld disznó. Törte a fejét erősen, de nem jutott eszébe semmi. Egyszer csak meghallotta, hogy Mazsola jóízűen ropogatja a kukoricaszemeket. Különös, de erről azonnal kitalálta, milyen is lehet az igazi zöld disznó.

– Egyszer volt, hol nem volt – kezdte Manócska a mesét –, az erdőszélen volt

egy házacska, abban lakott öregapó. Övé volt az igazi zöld disznó. Ez a zöld disznó minden este segített öregapónak kukoricát morzsolni.

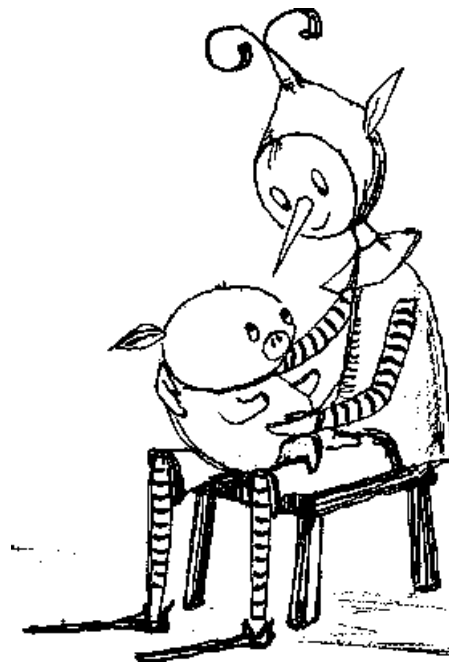
– Akárcsak én! – sietett Mazsola megjegyezni tele szájjal.

– Akárcsak te – hunyorgott Manócska –, de az igazi zöld disznó sohasem torkoskodott morzsolás közben, mert tudta, hogy akkor nehezen telik meg a véka.

Mazsola nagyot nyelt. Manócska háborítatlanul folytathatta:

– Az igazi zöld disznó mindig szívesen segített öregapónak a ház körül. Vízet hordott, sepregetett, rőzsét gyűjtött...

– Jaj, Manócska! – ugrott fel Mazsola nagy sebbel-lobbal. – Most jut eszembe,

még délután mondtad, hogy öntsem ki a vizet. ..

– Mondtam, mondtam! – bólogatott a manó.

– Úgy látszik, nem hallottam... – szaladt Mazsola a vödörért. Kisvártatva büszkén jött vissza. – No, már ki is öntöttem. Mesélheted tovább!

És Manócska mesélt:

– Az igazi zöld disznó sohasem öntötte a piszkos vizet az ajtó elé, mert tudta, hogy abból vagy jég lesz, vagy sár. És az ajtó előtt egyik sem kívánatos.

Mazsola izgett-mozgott, azután megkérdezte:

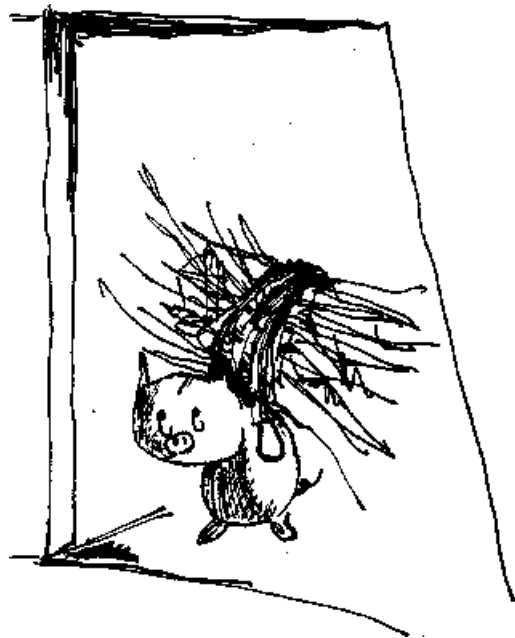
– És céklát hámozni... céklát hámozni nem szokott az igazi zöld disznó?

– Dehogynem! Valahányszor céklát főztek, mindig ő hámozta meg, ő szeletelte föl, még a tormát is ő vagdosta hozzá.

Mazsola peckesen kihúzta magát. Mikor pedig Manócska lehajolt, hogy a szanaszét heverő csutkákat összeszedje és a tűzre dobja, Mazsola megelőzte.

– Hagyd, Manócska, majd én rakok a tűzre... és kiviszem a hamut is!

A hamut már nem az ajtó elé öntötte Mazsola, hanem hátravitte a ház mögé, ahol Manócska még az őszön elültetett egy szilvamagot, karóval jelölve meg a helyét. Sokat beszélgettek arról, hogy a szilva-

magból idővel szilvafa lesz, és a szilvafák szeretik a fahamuval kevert talajt.

Visszatérve Mazsola teát töltött egy bögrébe, és odavitte Manócskának.

– Milyen figyelmes vagy! – ámuldozott Manócska. – Akárcsak az igazi zöld disznó, aki soha nem feledkezik meg a cukortartóról sem.

– Ó, persze! – kiáltott Mazsola, és szaladt a cukortartóért. Míg Manócska a teáját kavargatta, mindketten hallgattak. Mazsola azon töprengett, hogy milyen érdekes volna ültetni valamit Manócskának, valamilyen magot, ami tavasszal előbújna a földből, és Manócska el sem tudná képzelni, hogyan került oda.

Mazsola körülnézett. Mit lehetne ültetni? Ó, persze, hát tökmagot! Ott a tálca a tökmaggal, amit Manócska az éhes cinkeknek készített másnapra.

– Manócska, ezt kiviszem az etetőbe! – nyúlt Mazsola a tálcaért, és már kívül is termett az ajtón. De nem minden tökmagot szórt az etetőbe: egy szemet hátravitt a ház mögé, hogy elültesse. Kis gödröt kapart a hóban; a föld sokkal fagyosabb volt annál, semhogy feltúrhatta volna. Így hát csak hóba ágyazta a tökmagot, jó keményen rátaposta a havat, s megnyugodva ment be a meleg szobába.

„Majd csodálkozik Manócska, ha tavasszal terem ott egy szép, nagy tök!” – örvendezett magában. Ettől a gondolattól olyan vidám kedve támadt, hogy alig bírta magát. Meg is kérdezte nagy huncutul Manócskától:

– És nem ültetett az igazi zöld disznó apóknak semmit?

– Mit ültetett volna? – kérdezte Manócska.

– Hát mondjuk, hogy tököt vagy ilyesmit. Aminek öregapó örülne tavasszal.

Manócska el akarta magyarázni Mazsolának, hogy tököt nem lehet télben vetni, mert a szegény tökmag nem bírja a hideget, s kifagyna tavaszig. Mikor azonban Mazsolára nézett, s látta, hogy csupa hó az orra, nyomban kitalálta, miről van szó.

„Semmi kétség – gondolta –, Mazsola tökmagot ültetett el a hóba. Ez ugyan nem fog kikelni, de majd ha itt lesz az ideje, én is elvetek egy tökmagot, s ha kikel, azt mondom neki, az kelt ki, amit ő ültetett nekem...”

Ettől a gondolattól Manócskának éppolyan jókedve támadt, mint az imént Mazsolának. Megcirógatta a kis buksi malacfejet, s hamarjában nem is tudta, hol tart a mesében. Szerencsére Mazsola emlékeztette rá, mert épp egy nagyot ásított.

– Aha! – mondta Manócska. – Erről jut eszembe, hogy az igazi zöld disznó esténként soha nem vitatkozott, nem mondta, hogy most olyan jól játszik, és miután lefektették, nem nyafogott, hogy morzsa van az ágyában meg tüske a talpában, hanem szép csöndesen elaludt.

Mazsola elmerengett. Tulajdonképpen késő is van már. Jó volna aludni menni.

Miután ezt megtárgyalta Manócskával, befejezték a morzsolást, és Mazsola megmosdott. De nem pancsolt ki annyi vizet,

mint máskor, és még azt a keveset is feltörölte fürdés után.

– Siess az ágyadba, Mazsola, megfázol!
– szolt rá Manócska. – Hideg éjszakánk lesz, erősen hűl a szoba.

Mazsola bemászott az ágyba, Manócska pedig odament hozzá, és gondosan betakargatta. Így volt ez minden áldott este, mióta Mazsola a tökházba költözött. És Mazsola játékból a takaró alá szokott ilyenkor bújni, vagy lehunyta a szemét, mintha már aludna.

De ezen az estén nem csinált semmi mókát. Csöndesen feküdt, és egyszer csak megkérdezte:

– Manócska... nem tudod véletlenül... szeretne öregapó az igazi zöld disznót?

– Szeretne – mondta Manócska. – Ezt biztosan tudom.

Mazsola felkönyökölt az ágyban.

– Pedig hát az igazi zöld disznó is... ugye, Manócska, olykor-olykor az is eltört egy bögrét vagy egyebet?

– El, hát persze hogy el.

– És visítózott is, ugye, sokszor?

– Visítózott bizony.

– És azt mondd, hogy apóka... hogy az öregapó mégis szerette...

– Azt én! – bólintott Manócska. – Öregapó ugyanis emlékezett rá, hogy kicsi korában ő is sok bögrét eltört, sok vizet kipancsolt, no meg nyafogott is, többet, mint kellett volna.

Mazsola határtalanul megkönnyebbült. Olyannyira, hogy azon gondolkozott, ne kérjen-e Manócskától sárgarépat. Egy olyan kicsi, kurta répat, amit félálomban is el lehet rágicsálni.

Végül nem kért, mert hiszen az igazi zöld disznó sem szolgáltatna ki magát a fáradt öregapókéval. Az igazi zöld disznó kiszállt volna a meleg ágyból, előkeresett volna egy sárgarépat, letisztogatta volna róla a homokot, megmosta volna, meg minden...

Mazsola ehelyett gyorsan elaludt, mert azért ő mégsem az igazi zöld disznó volt, csak egy kimondhatatlanul, álmos kis-malac.

TARTALOM

AZ EHEŐ HÁZ 2

VALAKI FÜRDENE 5

A CSUTKABABA 8

A CUKORRÉPA MEG A ZÖLD DISZNÓ 12

A FARKASOK 16

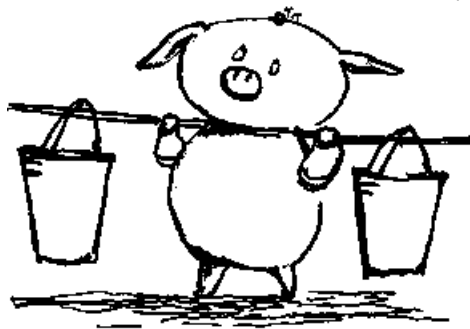
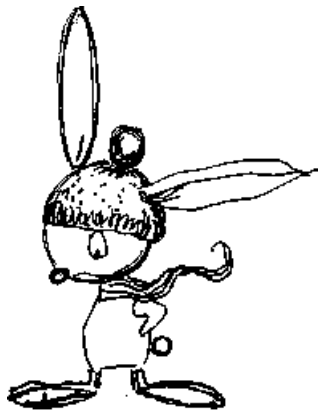
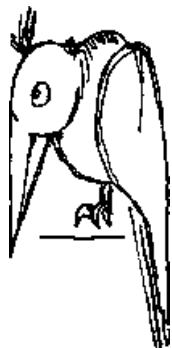
AZ ÖREG MALAC 19

TAVALYI BOGÁNCS 22

MANÓCSKA SZÁRNYA 24

A TÖKÉLETES JÁTSZÓTÁRS 29

AZ IGAZI ZÖLD DISZNÓ 34

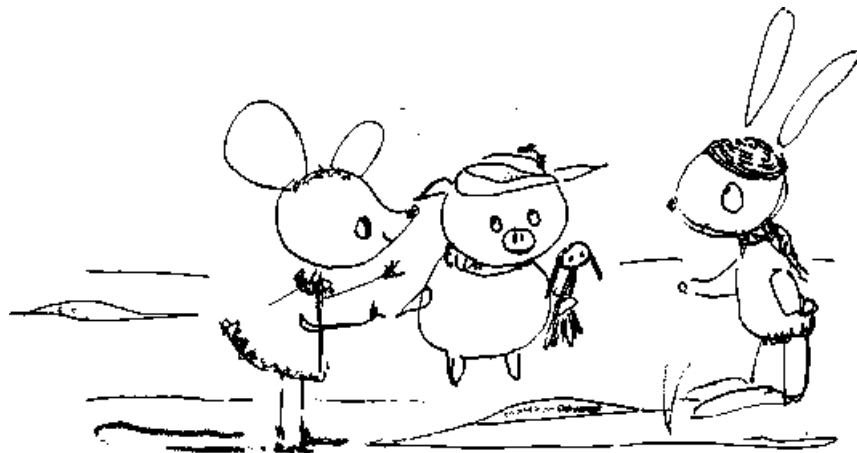

BÁLINT ÁGNES-BRÓDY VERA

MAZSOLA

A televízió népszerű Mazsoláját nem kell bemutatni az olvasónak, gyerekek és felnőttek egyaránt jól ismerik a képernyőről. A Mazsola jelenetek nézői és hallgatói bizonyára örömmel veszik a kedvencükről szóló bábfotókkal és színes rajzokkal illusztrált képeskönyv új, bővített kiadását.

Bálint Ágnes, a friss humorú, közvetlen hangú meseíró Mazsola és Manócska derűs hétköznapijairól írt rövid történeteket, amelyeket Bródy Vera rajzai és a bábfigúrákról készült fényképek egészítik ki.

FÉNYKÉPEZTE VARGA ZOLTÁN

© Bálint Ágnes-Bródy Vera, 1968

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója • Felelős szerkesztő: Janikovszky Éva
Műszaki vezető: Gonda Pál • Képszerkesztő: Bródy Dóra • Műszaki szerkesztő: Simon Zoltán
86 700 példány, 8 (A/5) ív terjedelemben (14 500 példány hanglemzemelléklettel), MSZ 5601-59
67.4492 — 100 éves az Athenaeum Nyomda, Budapest - Íves offsetnyomás. A szöveg monophoto eljárással készült
Felelős vezető: Soproni Béla igazgató

IF 823-d-6870